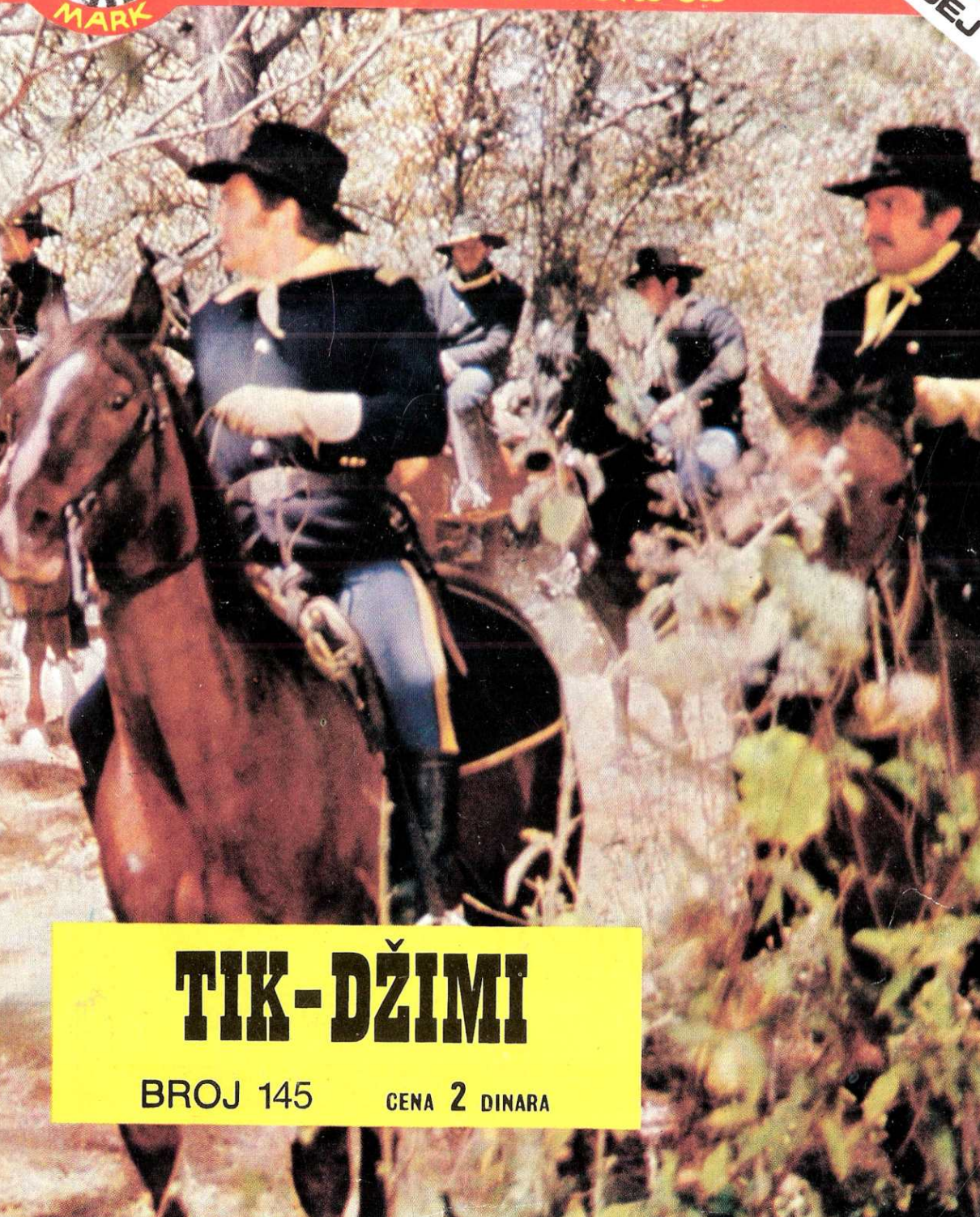

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

TIK-DŽIMI

BROJ 145

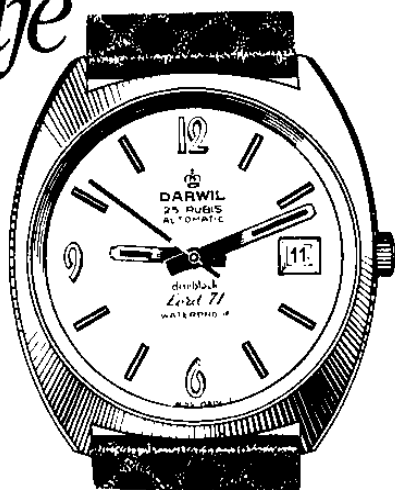
CENA 2 DINARA

ČITAOCE

srebrne zvezde i zlatnog kopidona

OČEKUJU NAGRADE!

*i vas očekuje
ručni
časovnik
DARVIL*

Vilijam Mark

TIK-DŽIMI

Naslov originala:

WILLIAM MARK
„TEAK JIMMY”

Copyright 1971 by
MARTIN KELTER

VERLAG — UNIVERSUM PRESS

Sva prava pridržana

TIK-DŽIMI

Nikad se nije saznalo odakle je stvarno poreklom. A kad je mrtav ležao na prašnjavoj ulici Dodž Sitija više se niko nije ni interesovao za to. Tek je nekoliko godina kasnije jedan od „jahača državne policije”, koji se slučajno pojavio u Dodž Sitiju, izjavio da on potiče iz graničnog gradića Kentlanda u Indijani.

Nije bio suviše visok, ali je imao karakteristično žuto lice sa očima boje opala, koje su bile prilično razmaknuto usađene na širokom licu. Nos mu je bio kratak, a usne pune, uokvirene dubokim borama. Brada mu je bila šiljasta i velika. Pod očima su se jasno isticale jabučne kosti, koje su davale licu mongoloidni izraz.

Ime mu je bilo Džems Tig, ali ni to nije bilo pouzdano. Šerif Ford Kaundrija, Vilijam Bat Master-son, napisao je mnogo kasnije u jednom izveštaju: „Verovatno se

zvao Tig”. A pošto mu je lice imalo karakterističnu boju tikovog drveta, svi su ga zvali Tik Džimi.

Njegovo ime je uopšte nevažno kada se pomisli na njegova nedela, koja su mnogo posla zadržavala velikom Vajatu. I da nije baš namerno išao protiv „gvozdenog” šerifa država bi još više nevolja imala s njim.

Delovao je sasvim obično, ali čovek ipak nije mogao da skrene pogled sa njega kad ga je već ugledao.

Njegov šešir je bio kao kod ljudi sa kanadske granice; okrugao sa tvrdim i širokim obodom. Verovatno je pre mnogo godina bio isto tako tamno mrke boje kao i njegov prsluk, koji je pokrivao izbledelu košulju bez okovratnika, kao što se onda nosilo. Pantalone su mu bile sive sa prugama, a njihove krajeve je uvlačio u čiz-

me sa visokim sarama koje su uvek bile prašnjave.

Na njemu je bilo upadljivo to što nije nosio opasač za oružje. Niko, ko bi o njemu čuo, nije mogao da veruje da čuveni revolveraš Tik Džimi ne nosi opasač za oružje!

Naravno, on je imao oružje i to dva revolvera remington 44. Bio je to isti model sa kojim je njegov prijatelj Frenki Loving 5. avgusta 1879. godine ubio Levija Richardsona u Long Brenč salunu. Bilo je ljudi koji su verovali da je jedan od revolvera bio Lovingov, a da ga je Tik Džimi zaradio na kartanju sa Lovingom. Loving je uskoro bio uhapšen od strane pomoćnika šerifa, Čarlija Bazeta pa mu više nije ni bio potreban.

Kad je Tik Džimi stigao u Arkanzas, bilo je prošlo već pet godina od strašne tragedije u Brenčsalunu. Septembar je bio pri kraju

Tik Džimi je jahao polukrvnog dorata u pravcu malog naselja Rajt, koje je bilo udaljeno nekoliko milja od Dodž Sitija.

Bio je suton.

Iza revolveraša jahala su još tri čoveka, koja su mrgodna lica gledala kuće pored kojih su prolazili.

Sa strane, odmah iza Tika, jahao je Eir Arči, Mek Lod. O njegovom poreklu se ništa nije znalo. On se zvao Eir i sa time je sve bilo rečeno.

Imao je usko lice sa oštrim crtama, vatreno crvenu kosu i zelenkaste ledene oči. Nasuprot Tik Džimiju, voleo je da se lepo

oblači. Nosio je sivo odelo, crnu košulju i zelenu kravatu, a polucilinder mu je bio natučen duboko na čelo da bi sakrio crvenu kosu.

Kad Mek Lod ne bi nosio preko jakne opasač sa dva revolvera, izgledao bi kao ugledan čovek. Ali on to nije mogao, a nije ni bio to. Naprotiv, posle Tika, on je bio najopasniji čovek u ovom kvartetu koji se približavao reci Arkanzas.

Levo iza Tika jahao je visok bleđ mladić pacovskog lica i bezbojnih očiju. Bio je iz Kentakija i zvao se Stiven Džoj. Na žalost, i o njemu se nije moglo mnogo doznati, sem to da je iz Bouling Grina ili iz susednog Rokfilda, ali o tome nije bilo dokaza.

Džoj je bio kockar, ali za zelenim stolom mu nije išlo kao što je želeo, pa je svoj drugi talenat, savršeno baratanje revolverom sa šest metaka, stavio u službu Tika Džimija. Ovo mu je, izgleda, više donosilo.

Četvrti je bio jedan mladić koji je delovao tromo, po imenu Šapman. Kris Šapman je bio iz Tenesija; jedino se o njemu znalo tačno poreklo. Njegov otac je bio učitelj, a držao je i pridiku nedeljom u luteranskoj crkvi. Majka mu je umrla kad se on rodio, i to je bio početak nesreće koja ga je pratila celoga života. Rano je pošao rdavim putem, već od šesnaest godina je počeo da pravi dugove i oca je doveo dotle da je jednoga jutra uzeo kono-

pac i obesio se. Šapmanov otac je bio dobar, ali slab čovek i nije se dovoljno trudio da bolje vaspita svog sina koji je ostao bez majke. Posle svoje smrti ostavio je za sobom dvadesettrogodišnjeg sina, bandita, koji je našao svoj put pored Tika Džimija.

Put u smrt!

Prolazili su pored retkih kuća.

Banditi su čuteći jahali prašnjavom glavnom ulicom, ne gledajući ni levo, ni desno. Tik Džimi je zastao pred jednom malom dvospratnom kućom — pansionom.

Sišao je iz sedla, a uzde je, kao i uvek, bacio Šapmanu. Onda je krenuo prema tremu. Tako jako je gurnuo vrata, da su udarila čoveka koji je stajao iza njih i trenutno bio zaposlen time što je ubacivao sveži, zeleni list u teglu sa žabicom.

Tik Džimi nije obratio pažnju na otpor čoveka i već se bez reči uputio u trpezariju gostionice.

Šank je bio jedan dugačak sto. Na njemu je bilo nekoliko boca i čaša, a iza njega je sedela žena, koja je možda pre desetak godina mogla biti lepa, ali sada je delovala umorno i istrošeno.

Mutnim očima pogledala je stranca.

— Dobro veče — pozdravila je ona, pošto on nije našao za potrebno da pozdravi.

Tik se naslonio desnim laktom na šank i gledao je okolo po sali, koja je bila prilično velika i čista.

— Čime mogu da vas uslužim!

— zapitala je žena nešto hladnije nesimpatičnog stranca.

Tik nije ništa odgovorio. Pogledao je prema vratima kroz koja je u tom trenutku ulazio Mek Lod. Arči je pogledao čoveka sa žabom i uputio se prema šanku.

Tik je još uvek čekao.

Sad je u gostionicu ušao dugački Džoj. I on je pogledao čoveka i dugim koracima iza Mek Loda približio se šanku.

Četvrtog čoveka Tik Džimi nije ni sačekao, jer je već bilo dogovoreno da se Kris, kao najmlađi, pobrine za konje.

Tek sada je Tik Džimi pogledao ženu.

Iako ga je celo vreme posmatrala, žena se strašno uplašila kad je videla njegov pogled uperen na nju.

On je bio malo razrok, ali nije to uplašilo gospođu Porter, već ledena hladnoća koja je iz tih očiju izbijala.

— Pivo! — zakreštao je revolveraš.

— Za sve? — zapitala je žena.

Pošto je ni Tik, ni Mek Lod nisu udostojili odgovora, već su se čuteći uputili stolu kraj prozora, koji je bio pokriven belim čaršavom, čovek iz Kentakija je povikao:

— Ne, samo za nas.

Mek Lod se namrgodio na ovu izjavu dugačkog Džoj, ali je čutao. Izgleda da ni on, niti njegov prijatelj Tik nisu bili mnogo govorljivi.

Džoj se seo za susedni sto, iako

je pored Mek Loda bila jedna prazna stolica.

Sada je ušao Šapman i seo pored Džojša.

— Jeste li i za mene naručili pivo?

— Ne, šećernu vodicu — odgovorio je Eir jetko i zapalio cigaretu.

Tik Džimi je polako pio svoje pivo i desnom rukom dao znak krčmarici.

Ona je za trenutak zastala, razmišljajući da li da pođe na taj neučtivi poziv, ali je ipak odlučila da priđe stolu revolveraša.

— Hoćemo da jedemo.

On je to tako kazao, kao da je pitao koliko je sati.

Žena se ponovo uplašila od prodornog banditovog pogleda i sva uzbuđena upitala je:

— Šta želite?

— Da jedemo! — proderao se Džojš od drugog stola. — Nešto dobro!

— Pripremiću vam četiri bifteka — rekla je ona i okrenula se.

Sada je revolveraš uhvatio za ruku.

— Biftek, krompir, paradajz i jaja. Jasno?

Žena je brzo klimnula glavom, oslobodila svoju ruku i požurila prema vratima za trem.

— Hej! — viknuo je Tik Džimi za njom.

Krčmarica je zastala kao prikovana od straha, bojeći se revolveraševog pogleda.

— I kafe! Jasno?!

Gospođa Porter je klimnula glavom i izašla.

Jelo je doneo jedan stari Crnac. Tik je skočio čim ga je primetio kako dolazi.

— Vрати jelo! — zapovedio je Crncu.

Stari je poslušao, pogledavši u revolveraša bez straha.

— Gubi se! — grneo je Tik za njima. — I reci gospođi da tvoj smrad ne podnosimo! Ako ona ne dođe, neka pošalje svoju ćerku.

— Ona nema ćerku, gospodine.

— Onda neka dođe ma ko drugi. Umesto da nam pošalje jednog smrdljivog Crнца, neka nam pošalje psa ili mačku.

Crnac se ćutke okrenuo.

— Hej! — viknuo je za njim Eir.

Crnac je zastao.

— Jesi li čuo šta ti je „bos“ rekao?

Crnac je samo klimnuo glavom i bez straha zapitao:

— A ko će da donese kafu iz kuhinje?

Sada je Tik Džimi opet skočio.

— Hoćeš li, kojote, da kažeš da si sam ovde sa gospođom?

Crnac je zatresao glavom i pokazao na čoveka koji se još uvek zabavljao sa žabom.

— Ovaj ovde? — zapitao je Šapman i ispitujući pogledao čoveka.

Bio je to čovek pedesetih godina, sa izgubljenim pogledom i upalim obrazima. Štas mu je bio povijen, a kosa bela.

— U redu — odvratio je Tik. — Onda neka on donese sve ostalo.

Ali čovek se uopšte nije pomakao sa svoga mesta.

Sada je Šapman ustao i pošao prema njemu.

— Hej, „bos” ti je nešto naredio!

Čovek je ne okrenuvši se stalno gledao u teglu sa žabom.

Čovek iz Tenesija ga je grubo gurnuo sa strane.

— Hej, lupežu, donesi kafe!

Čovek ga je pogledao ne shvatajući.

— Nemoj da izvodiš! — viknuo je Mek Lod, izvukao je svoj bič, koji je imao kao prst debele kožne trake, i njima ošinuo sedog čoveka po licu.

Čovek je zaprepašćeno pogledao u Crnac i rukom je pokrio ranu.

Crnac je tihim glasom rekao, nikoga ne gledajući:

— Gospodine Porter je gluv.

— Gluv? — rekao je nezainteresovano Tik Džimi. — Ali nije čorav niti kljakav! On neka donese kafu!

Crnac je prišao Porteru, uhvatio ga za ruku i izveo napolje.

Ali kafa nije stizala.

Sada je Tik Džimi dao znak Džoj-su.

Čovek iz Kentakija je odmah razumeo. Podigao se i uzeo bič koji je ležao na stolu i hteo je da pođe prema vratima trema, kada su se ulazna vrata otvorila.

Čovek, koji je ušao, bio je visok i krupan. Sa leve strane zelene košulje nosio je petokraku zvezdu.

Iza njega se pojavilo lice jednog malog, bledog mladića.

Šerif je bacio kratak pogled na

Džoj-sa i približio se Tikovom stolu.

— Jeste li vi malopre udarili čoveka?

Džim je skočio kao oparen.

— Govoriš li ti to meni, zvezdonošče?

Šerif je odmah primetio da nema posla sa lakim slučajem i zato je postao oprezan.

— Slušajte, gospodine, mi živimo u malom i siromašnom mestu i zadovoljni smo da ovaj bedni život...

Tik-Džimi se ponovo spustio na stolicu i značajno pogledao Džoj-sa i prekinuo šerifa:

— Stive, skloni mi gas s očiju!

Džoj-s je namignuo i pošao prema čoveku od zakona.

— Čuli ste šta vam je šef naredio. Dakle, gubite se.

Jeremijas Haton je imao pedeset tri godine i smatrao je za čast što su ga ljudi iz sela pre sedam godina izabrali za gradonačelnika i odmah za šerifa.

— Čoveče, jeste li poludeli? — viknuo je na Džoj-sa. — Sklonite taj bič. Mi nismo ovde u Teksasu ili Arizoni. Ovde vlada red...

Tik-Džimi se ponovo podigao sa svog mesta.

— Napolje, ili ću te glavačke kroz prozor izbaciti!

Pozadi kod ulaza stajao je devetnaestogodišnji Džonas Averlin, koji je već dve godine moljaka šerifa da ga primi za pomoćnika. U tome je uspeo i već pola godine nosi zadovoljan zvezdu sa leve strane svoga prsluka. Ovakvu situaciju kao što je bila ova, nije

doživeo čak ni u svojim najluđim snovima.

Naravno, nadao se da će jednog dana doći do toga, da se sukobi sa čovekom van zakona. Ali, da će pred sobom imati tako opasnu bandu, kao što je ova, na to nije bio spreman.

Njegov ideal je bio Vajat Erp, koji je živio u Dodž Sitiju, samo sedam kilometara daleko. Kad god je mogao, ugrabio bi priliku samo da ga vidi. Nikad nije razgovarao sa šerifom, jer je on bio isuviše zauzet ozbiljnijim poslovima, nego što je razgovor sa malim pomoćnikom šerifa iz minijaturnog mesta Rajt.

A sada je odjednom nastala ozbiljna situacija za pomoćnika. Džonas je napravio grešku što se mašio revolvera.

On nije hteo da puca. Bio je to samo instinktivan pokret, koji je često upražnjavao. Želeo je samo da zaštiti šerifa.

Jedan metak je poleteo sa stola revolveraša, pogodio ga kao težak kamen sa desne strane grudi i odbacio ga unazad. U padu stigao ga je i drugi metak, koji ga je pogodio u vrat.

To je pucao Tik-Džimi.

U istom trenutku, kad je pomoćnik stavio ruku na revolver, prema njemu je već letelo zrno sa kuka revolveraša, iz kolta koji je bio sakriven u pantalonama. Ovde se nikad do sada nije videlo da čovek tako brzo vadi revolver iz pojasa.

Mali Averlin je ležao krvareći

i bespomoćno je gledao u ljubičasto večernje nebo.

Ljudi su, ne shvatajući, buljili u njega sa prozora, kapije i vrata.

Džeri je stajao skamenjen u dimu baruta, koji mu je štipao oči. Izgubljeno je zurio u cipele pomoćnika, koje je još mogao da vidi iza otvorenih vrata.

— Ne! — čulo se promuklo iz njegovog grla. — To... ne može biti istina! To... je ipak!

Uhvatio se za glavu, izašao je napolje i spustio se pored ubijenog.

— Džonase! Hej! Dečko! Reci bar nešto! Reci!...

Šerif se uspravio, obrisao znoj sa čela, podigao šešir koji mu je bio pao i vratio se u trpezariju, praćen pogledima sugrađana.

Napadači su mirno sedeli na svojim mestima i bezbrižno jeli.

Haton je prišao nesigurnim korakom stolu kod prozora.

— Vi... ste ga ubili!

Tik je okrenuo glavu.

— Šta to znači, Mek Lode! Ovaj zvezdonosac me opet gnjavi?

— Ne verujem, Džimi — odvratio je Eir, ne okrenuvši se.

Ali, Haton se sada ohrabrio:

— Vi ste ga ubili — ponavljao je. — Jednostavno ubili! Kao šugavo pseto!

Tik je ponovo skočio. No Mek Lod ga je preduhitrio, da bi mu preuzeo „posao”. Zavitlao je bičem i pogodio šerifa u vrat.

No Haton je sedam godina kao kovač stajao je kraj nakovnja i mogao mnogo štošta da izdrži. Vra-

tio se i udario pesnicom Mek Loda u glavu i ovaj je poleteo prema Tik-Džiniju. Sad je Džojso oborio šerifa, udarivši ga pivskom bocom s leđa. Šerif je pao onesvešćen.

— Ušljivi gade! — čulo se sa šanka.

Bio je to glas Crnca, koji je razrogačenim očima gledao bandite.

Šapman je skočio prema njemu. Crnac nije ni pomišljao da pobegne. Dočekao je napadača sa ispruženom rukom. Šapman, koji je poznavao sve načine borbe, udario je Crnca „dubletom” u glavu, ali je ovaj ostao na nogama. Sad je njega Crnac udario desnom pesnicom u grudi tako da je ovaj skoro izgubio dah. No on je visoko podigao nogu i nemilosrdno mu uputio nedozvoljen udarac. Crnac? je stenjući poleteo napolje.

Sada je ušao gluvi sopstvenik krčme, doneo kafu i stavio je ispred Tika, i pogledao ga je sa takvim prezirom da je revolveraš pobesneo. Zgrabio je sedog čoveka, udario ga po nepovređenom obrazu tako, da je poleteo prema Džojsovom stolu.

Visoki čovek iz Kentakija je zgrabio starca i nogom ga tako udario, da je ovaj poleteo sada prema šanku.

Gluvi čovek je odjednom izvadio revolver! Nijedan od ljudi van zakona nije to očekivao. Četiri para očiju buljilo je u dvocevni deringer, koji je krčmar držao u ruci koja je podrhtavala.

Čev je bila uperena u Tik-Džimija.

Svi ostali su to primetili.

Beskrajno nepoštovanje se ogledalo na licu opasnog revolveraša.

— Skloni tu igračku, starče, jer ću ti probušiti glavu.

Sedi čovek ništa nije čuo, a nije ni razumeo pogled čoveka koji mu je govorio. Tik-Džimi nije bio iznenađen, samo malo začuđen.

— Skloni tu igračku, kad ti kažem — naredio je ponovo.

Sada se kolt opet oglasio sa njegovog levog kuka. Dva puta.

Desna ruka gluvog čoveka je bila prostreljena, a drugo zrno se zabilo u bedro.

Šerif Haton je došao k sebi. Video je kako je gluvi čovek posrtao prema šanku. Skočio je, nesigurno zastao i neartikulisano vrisnuo. Izgledalo je kao da taj zvuk dolazi iz životinjskog grla.

— Bedna huljo! Kakav nečovek! Puca divlje, svejedno koga će pogoditi! Ali, ja ti kažem, prokleti band... .

— Gospodine Hatone! — prekinuo ga je jedan ženski glas sa ulaza.

Četiri zlikovca su zbunjeno gledala prema vratima, u kojima se pojavila visoka prilika jedne pune žene u plavom radnom odelu.

To je bila šezdesetogodišnja pralja, Dora Harold.

Ona je bila najotresitija, najvrednija i najodvažnija žena u Rajtu.

Ona je u svojim šezdeset godina doživela teško puškaranje sa bra-

ćom Webster, a pre toga je doživela rat protiv Indijanaca. Tada je živela ovde sama sa mužem i sedmoro dece. Otada se naselilo još devetnaest porodica. Nije to bio veliki porast za četvrt veka, koliko je od tada prošlo.

Ona je čula hice, istrčala je iz svoje perionice i dotrčala u glavnu ulicu, gde je na svoj užas ugledala svoga suseda, devetnaestogodišnjeg Džonasa Averlena, koji je ležao u krvi, kod ulaza kuće za izdavanje. Odmah ga je odnela u u svoju kuću, gde ga je znalački previla. Onda se opet uputila u krčmu i stigla je baš u trenutku kada je šerif u očajanju takođe hteo da učini nepromišljen korak.

Sada su ljudi gledali prema njoj.

— Ostanite napolju, gospođo Harold! — viknuo joj je Haton. — Ovi mangupi su bezobzirni.

Džojs je bio skočio sa Mek Lovim bičem prema Hatonu.

— Samo još jednu reč, šerife, i ja ću ti tako razbiti usta da na „amin“ nećeš moći da kažeš na pogrebu svoga pomoćnika!

Šerif je hteo još nešto da kaže, ali je Dora Harold već bila kraj njega.

Kris Šapman je pokušao da je levom rukom zadrži, ali je dobio takav udarac u rebra, da je odleteo čak do stola. Tu je ostao, sa ustima otvorenim od zaprepašćenja.

Dora Harold je uhvatila zbunjelog šerifa i bez reči ga povukla napolje.

To je bila Hatonova sreća. Jer

je Tik-Džimi hteo da završi ručak sa još jednim hicem. No sada za to više nije imao potrebe.

Četiri razbojnika su mirno pušili neku smrdljivu travu iz svojih lula.

*
* *

Pomoćnik Džonas Averlin nije bio mrtav. Ali on će celoga života patiti od rane na desnom plućnom krilu i na jednjaku.

Četiri zločinca su se skupili preko puta u krčmi Džoa Heveloka oko kockarskog stola i igrali poker, kao da se ništa nije dogodilo.

Kreol, koji je možda u početku mislio da će napraviti dobar posao, već se oko devet sati u svojim nadama gorko razočarao, jer je čuo Šapmana kako viče:

— Brzo, mulatu donesi skoč! I to najbolji! Ako ne želiš da ti razbijem nos. Viski za prijatelje, koje su pozvani. Mi smo pozvani, zar ne?

Zbunjeni krčmar je žurno klimnuo glavom.

— Po sebi se razume.

Doneo je, namrgođen, dve boce najboljeg pića koje je posebno čuvao.

Tik je bacio samo kratak pogled na boce, gurnuo je Mek Loda desnim laktom, a ovaj je zakreštao, ne dižući pogled sa karata:

— Nas je četvoro!

Mulat je razumeo. Pošto se već uverio u njihovu bezobzirnost, od-

mañ je doneo još dve boce skupog pića.

Zločinci su zahtevali i cigare. A kad je krčmar zaboravio da doneše čaše, Mek Lod je viknuo na njega:

— Uobražavaš li ti da ćemo mi da ločemo iz boce? Nismo rode. Čaše ovamo!

To je bilo najneprijatnije veče koje je krčmar doživeo. Kad je jednom napustio šank, da bi poslužio u hodniku svoga stalnog gosta, Džojks je to primetio i viknuo na njega:

— Ostani tu, huljo! Danas imaš dosta posla sa nama!

Ali, kad se u tremu pojavio dugački Kid Kornfild, koji se vratio sa posla — on je radio u kamenolomu za jednu kompaniju iz Dodž Sitija — očekujući svoje večernje piće, postalo je vrlo kritično. Jer krčmar je znao da je Kornfild pijanica i da neće hteti da ostane bez svoga pića. Svakog veče je on tu svraćao i praznio dve trećine boce. Bez toga nije mogao da zaspi.

Susedi su ga opomenuli da mora da sačeka u predsoblju, da su unutra četiri čoveka koji se ne šale.

Kornfild je saznao o događajima posle dolaska bandita u grad. On je slegao ramenima i mrmljao je:

— Šta me se tiče! Averlin je zelembać, a Haton je glupak. To sam ja uvek govorio! Kakve to veze ima sa mojim pićem?

Ipak je ostao u tremu i čekao da krčmar izađe.

Pošto Hevelok ni posle deset

minuta nije izašao, on je stupio u kafanu. Bacio je samo kratak pogled na kockara i lupio je svojom teškom pesnicom po šanku ispred preplašenog krčmara.

— Čoveče, jesi li poludeo! Gde je moj viski?

Tik je podigao pogled, izvadio je cigaru iz usta i rekao Mek Lodu.

— Ko me to ometa dok mislim?

— Mislim, onaj budala preko puta, koju treba ritnuti!

Kornfild je pošao po prostoriji i namignuo levim okom.

Krčmar ga je gurnuo zaklonivši ga svojim širokim leđima od gangstera i šapnuo mu je, opominjući ga:

— Jezik za zube, čoveče. Ova četiri su...

Da li je mongoloidni čovek iz Indijane imao sluh Apača? On je šapnuo Eiru:

— Izbaci tog što smeta!

Eir je dao znak ostaloj dvojici.

Oni su se podigli i dok je Džojks pošao prema Kornfildu, ostala dvojica su se uputili napolje.

Ipak je „posao” sa ogromnim radnikom iz kamenolama bio teži nego što su ta trojica pretpostavljala. Golijat je raspolagao stvarno gigantskom snagom. Šapman je bio pogođen kao parnim čekićem i odgurnut prema jednom stolu, koji je srušio zajedno sa stolicama.

Džojks, koji je bio oprezniji, ipak nije mogao da izbegne jedan udarac „bekhendom”, koji ga je naterao na Mek Lodovu stolicu. Tri zlikovca su se u ovom trenut-

ku nalazila u nezavidnom položaju.

Ovu situaciju je iskoristio krčmar. Momentalno je ispod šanka izvadio svoj kolt.

No, čovek iz Indijane je bio brži. Hevelok je viknuo kao ranjena životinja i pao ispod šanka. Ali, podigao se još jednom i posrćući pošao pored šanka. Još uvek je držao kolt u ruci.

— Kid! — jauknuo je. — Ubi ih, na mrtvo... na mrtvo... ovu bandu ubica...

Krčmar uopšte više nije mogao da puca, iako je držao svoj desni prst na obaraču.

Mek Lod je opalio. No, ipak je zrno čoveka iz Indijane bilo ono koje je pogodio krčmara i usmrtilo ga. Tik-Džimi ga je pogodio u vrh srca, dok mu je Eirov metak samo okrznuo slepoočnicu.

Džin se zateturio napred, zgrabio Mek Loda, podigao ga gore da bi ga tresnuo o zid. Ali Džoj, koji je bio specijalista za udarce s leđa, udario ga je jednom bocom od viskija.

Džin je ipak samo posrtao, idući prema šanku, a onda je urlajući izašao iz krčme.

— Ubili su Heveloka! Šerife! Hej, šerife! Gde se samo krije Hevelok je ubijen!

Za čoveka koji je imao pedeset tri godine i koji je danas već jednom bio oboren bilo je teško da izađe na ulicu i vrši svoju dužnost. Ali, Jeremijas Haton je bio čovek koji je svoju dužnost vršio po svaku cenu.

Izašao je iz jedne kuće i prešao ulicu.

Kornfild se zaklonio iza jedne kapije i trljao je glavu u kojoj je tutnjalo i koja je ostala čitava zahvaljujući masivnoj strukturi kostiju.

— Šerife, oni se još kriju u krčmi! Ali, oprezno! Oni su opasni.

— Što ne kažeš — promuklo mu odvrati Haton prolazeći teškim koracima.

Kad je šerif gurnuo krila na vratima Hevelokove krčme, ugledao je žmireći četiri bandita koji su sedeli mirno i čuteći za stolom i gledali u svoje karte.

Heton je primetio mrtvog čoveka, koji je ležao na kraju šanka na čistim daskama.

Tri godine je Džo Hevelok radio kao kuvar u baraci kaznenog logora Fort Vort i ostavljao na stranu svaki cent da bi jednog dana mogao da ima svoju sopstvenu krčmu. Onda je još pet godina morao da se preznojava, radio kao suvozač na liniji Oklahoma Siti—Dalas i da pretrpi trideset četiri napada bandi pre nego što je sakupio dovoljno novca da bi mogao da u svom siromašnom kraju u jednoj trošnoj kući da uredi krčmu.

A sada je ležao sa metkom u srcu, ubijen od strane čoveka kome izgleda ni pisani ni normalni zakon nije bio u stanju da probudi savest.

Haton je prišao mrtvacu. Kad je hteo da se sagne pored njega, zakreštao je revolveraš:

— On će ostati tu!

Zbunjen, šerif se uspravi, a onda se okrenuo. Stajao je sada tri koraka daleko od kockarskog stola.

— Slušajte, gospodine, mi imamo ovde...

— Zaveži! — prekinuo ga je Mek Lod.

Haton je brundao:

— Šta vam smeta mrtvac? Hoću da ga iznesemo, prokleti da ste!

— U redu, uzmi ga — odluči Tik i oštro dodao: — A ako još jednom budeš dozvolio sebi da ovde tako urlaš, upoznaćeš me! A sada napolje!

Šerif je stajao stisnutih zuba. Trebalo mu je puno samosavladivanja, a on je to mogao, da ne izvadi svoj kolt i ne prostre zločinca.

Sada su se razdvojila krila na ulaznim vratima. Opet je ušla pralja.

— Gde ste, šerife?

Ona je ušla u krčmu ne obazirući se na činjenicu da su Šapman i Džojns naglo ustali sa svojih stolica, uhvatila je ubijenog krčmara za noge i sačekala da i šerif učini to isto sa rukama. Tada su mrtvaca izneli napolje.

Kvartet bandita je mirno nastavio da se kocka.

Zar ti zločinci nisu nimalo brinuli da će napućeni ljudi da se slože i sa oružjem pođu na njih?

Ne, oni se nisu niti bojali, niti ih je grizla savest. Oni su računali sa strahom stanovnika. Na koncu, oni su bili svesni toga da su u sasvim malom gradu i da bi

se teško mogao izvesti neki protivnapad. Oni su bili ubeđeni da niko ne bi hteo da rizikuje da ih uvredi.

A ipak su se vrata još jednom otvorila. Jedan mali, prljavi čovek neprijatnog lica ušao je unutra i stao nekoliko koraka ispred njih i glupavo se cerio.

— Izvinite, gospodo, ali imam jedan izveštaj za vas koji вреди dva dolara.

Tik je pogledao Mek Loda.

— Šta hoćeš, mali? — pitao je Mek Lod.

Krojač pantalona Serdž Briston je progutao pljuvačku. On nije zamišljao svoj dolazak tako teškim.

*
*
*

— To je samo zato što je vama potrebno prenočište.

— Čoveče, valjda nećeš da nas vodiš u tvoj brlog? — odvratio je Eir.

— Ne, ja imam samo jednu sobu iznad radnje. Ali, ja mislim da vam je gospođa Porter prećutala da ona ima pet lepih gostionskih soba, koje često izdaje po pola dolara po krevetu. — I pre nego što me sada izgrdile, želim još da vam kažem da gospođa Porter ima sedamnaestogodišnju ćerku, koja je vrlo simpatična igračica. Poslednji put je igrala na otvorenom podijumu tako da smo još nedeljama sanjali o toj igri. Ona je prirodni talenat i trebalo bi na nju skrenuti pažnju nekog menadžera. Ja sam pomislio, zašto ne

bi i vama, džentlmeni, pokazala nešto od toga? Šta ima u tome? Ona igra i španske igre i...

Šapman se oblizivao, a dugački Džojls je gladio bradu.

Mek Lod je pogledao Tik-Džimija.

Ovaj je izbacio jednu kartu na sto.

— Dovedi je ovamo — rekao je kao uzgred.

Krojač pantalona se trgao.

— Jeste li meni rekli, gospodine...

— Brzo, zar nisi čuo? — zapovedio mu je Eir. — Dovedi igračicu ovamo, ali odmah u kostimu. Želimo da vidimo špansku igru. Dovedi, takođe i hulje koje su joj svirale. Ako ne stigneš ovde sa celom tom bulumentom za deset minuta, beri kožu na šiljak.

Briston je brisao svoje ruke koje su odjednom počele da se znoje.

— To će ići teško, gospodine, jer čovek koji je svirao na harmonijumu...

Tik-Džimi se podigao i pošao pored stola prema krojaču koji se bio ukočio od straha. Stao je pred njim sa rukama na leđima i zapitao ga:

— Šta je sa tim čovekom?

— Sa onim koji je svirao na harmonijumu? — muaco je izdajnik, kome je sada znoj izbijao niz svih pora.

U tom trenutku pogodila ga je posred lica pesnica čoveka iz Indijane.

Briston je posrnuo unazad, osetio je oštar bol u nosu i video je

samo zvezde. Kada mu se na koncu razmaglilo, video je revolveraša pred sobom i promućao je:

— Čovek je... mrtav.

Opet je dobio udarac, ali sada po uvetu. Sav se zgrčio i potrčao prema vratima, govoreći:

— To je bio Hevelok... krčmar... on je mrtav, kao što znate...

Razbojnik ga je dohvatio za košulju i proderao se na njega:

— Onda pronadi nekog drugog za harmonijum! Za deset minuta! Razumeš li?

— Da, gospodine mrmljao je krojač. — Da, gospodine!

— Sa muzikom i sa igračicom! Inače ćeš se zlo provest!

Sa tim rečima Tik ga je izbacio na ulicu.

Krojač je poleteo prema valu, udario se i nekoliko trenutaka ležao je bez svesti. Samo je toliko osetio da ga je jedna ruka podigla i odvukla dalje.

To je bio šerif koji ga je pratio i sve čuo šta je izdajnik govorio. Kad je s njim već bio u svom dvorištu, udario mu je još nekoliko šamara i izgrdio ga.

— Sad gledaj da što pre odmagliš i da se tek sutra uveče vratiš!

— Ali, šerife, ljudi će me tražiti i ubiti!

— Sigurno da će te tražiti. Ali, možda će im put biti suviše dalek za jednog tako ušljivog izdajnika! A sad kidaj!

— A... Leoni Porter? Ja sam ljudima obećao da će im ona igrati špansku igru.

Šerif je sada nastavio da ga šamarara.

— Gubi se, huljo, inače ću produžiti posao razbojnika!

Krojač je nestao.

Haton je požurio u kuću za iznajmljivanje.

— Gospodo Porter, brzo! Vaša ćerka mora da se izgubi. Mangu-pi su čuli da ona igra i sad žele da ona...

— Šerife, zar je to moguće! Ko im je samo govorio o Leoni? Oni je uopšte nisu videli. Ja sam je držala u sobi na tavanu dok su banditi besneli.

Žena je vrisnula od straha.

— Oni su ipak doznali o njoj. U svakom slučaju, devojka mora da nestane, i...

Iza njega su se vrata otvorila, a u njima je stajao Tik-Džimi.

Žena ga je zapanjeno gledala.

Šerif se sasvim polako okrenuo.

Šta li je mogao zlikovac da čuje od njihovog razgovora?

U ovom trenutku se dogodilo nešto što niko nije očekivao.

Iza čoveka iz Indijane pojavila se pralja, gurnula je grubo revolveraša u stranu i viknula na šerifa:

— Stidite se, gospodine Hatone, što nagovarate sirotu gospodu da pošalje svoju ćerku u kafanu da igra, tamo gde je tačno pre jednog sata umro jedan čovek!

Tik je pomislio da ne čuje dobro.

— Hej, stara, šta je to bilo?

Sada mu je pralja odbrusila nešto tako ružno da mu se čelo nabralo i on je gledao zbunjeno.

Kucnuo je prstom po glavi i zapita:

— Da li je, možda...

Šerif je žurno klimnuo glavom.

— Da, gospodine — stara gospođa je na žalost poremećena. Ona je sigurno čula kada me je Briston nagovorio da obavestim devojku i ja sam bio na putu da to učinim. To će svakako trajati nekoliko minuta. Samo strpljenja, ona će već doći. A za nuždu na harmoniumu će svirati Stiv Armstrong. Pa i taj instrument će morati da se prenese u krčmu, a teži, bogami, dosta. Na žalost, sada se nalazi u školskoj dvorani.

Tik je pažljivo posmatrao izbrazdano lice čoveka od zakona.

— Dobro — rekao je na kraju.

— Čekaćemo četvrt sata.

Onda je ubica otišao.

Ljudi van zakona su čekali.

Kad je ugovoreno vreme prošlo, Šapman je napustio krčmu i odmah se vratio natrag.

— Ne znam, Džimi, nešto mi se tu ne sviđa. Selendra je potpuno tamna i tiha.

Čovek iz Indijane je jednim jedinim hicem razbio kerozinsku lampu i već je bio na dvorišnim vratima.

— Brzo na zadnji izlaz!

Tikovi ljudi su bili spremni i za ovakve slučajeve. Bez reči i tiho napustili su krčmu i zastali u dvorišnim vratima.

Čudna tišina je vladala u celom mestu.

— Gde su nam konji, Krise? — brundao je Džim.

— Tu u blizini, u šta! za izdavanje.

— Dobro. Ti ćeš poći sa mnom, a Mek Lod i Džojls će nam štititi put do štale. Moramo da uzmemo konje!

— Kuda? — pitao je Eir.

— Nemam pojma — odvratio je revolveraš. — U svakom slučaju selimo se.

Tik-Džimi se nije uplašio. To nikako. Ali, ni najmanje volje nije imao da se suprotstavi stanovništvu u nepoznatom kraju, a pogotovo ne u mraku.

Da je znao da su samo pojedinci napustili grad u pravcu Žutih Bregova, a ostali se, drhteći, za barikadirali iza svojih vrata i osluškivali, sigurno se ne bi povukao.

U gradu je bila neprijatna tišina i ona je poremetila boravak čoveka iz Indijane.

— Mesto je i tako suviše malo i zato idemo dalje. Kladim se da ćemo naći grad sa više života. Tamo daleko nebo je svetlije. Tamo je sigurno veliki grad.

Nedostatak revolveraša. Tik-Džimija je bio taj što se nikad nije interesovao za ime grada u koji je odlazio. U ovom slučaju putovao je noću, a nije se držao glavnog puta. Tako nije prošao ni pored table sa velikim slovima imena grada, koju je maršal Erp postavio pored drumu, ispred prvih kuća.

Niko ne zna šta bi gangster uradio da je video tu tablu, ali je verovatno da bi bio oprezniji...

Jer koji bi bandit ujahao bezbrižno, čak vesela srca u grad kojim vlada najstrašniji lovac bandita, poznat na celom Zapadu!

• •

Bilo je pola jedanaest kada su stigli u Dodž Siti.

Slučaj sa teškim posledicama je bilo što su odmah ostali u Čester stritu, a nisu pošli dalje u centar grada, kao na primer u Frontstrit gde bi u Long Branč salunu bili bolje zaštićeni.

Osamdesetih godina u ulici Čester je bilo otvoreno više krčmi tako da je postala drugi centar. U svakom slučaju, bio je to izvikani kraj, čije je uništenje vatrom devedesetsedme godine malo građana ozbiljno žalilo.

Tu odmah desno, sedma ili osma kuća, bio je „Betler-bar”. Niko u Dodžu ne zna zašto je sopstvenik dao tako neobično ime svojoj radnji. U svakom slučaju, ovaj izvikani bar je bio omiljen pre svega kod donjih slojeva ljudi. Oni su se, možda zbog imena kuće, osećali kao potajno pozvani.

Klajd Aisli i njegov brat Fil su u svakom slučaju iza šanka imali pune ruke posla.

Cene u baru su bile „narodske” i iznosile su skoro polovinu onoga što su plaćali u znamenitom Long Branč salunu, u Ksters-apartmanu u Alhambri ili u Dodž Hauz hotelu.

Kad je pre pola godine jedan

mešanac teško ranio jednog Crnca Vajat Erp je bio blizu toga da krčmu zatvori. Ali bezbrojne molbe, koje su stizale iz nižih slojeva, zadržale su ga od toga.

Oba sopstvenika su dobila samo oštar ukor, koji je značio da će pri najmanjem povodu za žalbu prestati sa radom. Od tada oba sopstvenika, željna zarade, jako su pazili na red. Ako je samo jedan gost postao malo glasniji, odmah su ga slali preko puta u salun Ernija Adamsa „Kod mrtvog Sijuksa”. Na ovaj način je njemu rasla prođa, jer je svojim gostima mogao da dozvoli veću slobodu, pošto još nije bio opomenut.

Na nesreću braće Ajli, Tik-Džimi je sjahao pravo pred njihovim barom. Dok je Šapman odveo konje u jednu još otvorenu štalu za iznajmljivanje u blizini. Tik-Džimi, Eir i Stivens Džojks su ušli u krčmu.

Ona je danas bila slabo posećena. Braća Ajli su se radovala što su došla četiri gosta, koji su izgledala tako prljavo, da se moralo računati sa velikom žeđi.

Tik-Džimi se naslonio na šank i obazreo se okolo.

Veliki sto za kocku, presvučen zelenom čojom, bio je zauzet.

— Arči, napravi mesta za nas.

Eir je klimnuo glavom, navukao cilindar do desne obrve i pošao prema kockarskom stolu. U prolazu stavio je metalni novac u orkestrion i ovaj je odmah počeo sa „Kanzas” melodijom. Mala krč-

ma je odjekivala glasnim tonovima i ritmom.

Kad je prišao stolu, primetio ga je jedan od ljudi.

— Hej, Čarlse, pogledaj kibice-
ra koji se namestio iza tebe!

Mali Čarls Mek Karti se okrenuo i glasno se nasmejao.

— Čoveče, povucite se dalje, ne treba mi kibicer.

Uopšte se nije videlo ono što je Eir izvadilo. Ali, Mek Karti je odjednom dobio udarac, koji ga je srušio sa stolice.

Čovek na podu je gledao više zabezegnuto, nego besno, u divljačko lice čoveka van zakona.

— Hej, deco, da čovek u cilindru nije malo sulud?

Ostali igrači su se još smejali. No, ne zadugo.

Kad se Eir spustio na stolicu Mek Kartija i kad ga je njegov susjed, stolar Džerfi Sinkler gurnuo, našao se i on posle jednog „bekhenda” na zemlji, kao i njegov prethodnik. Drugi gosti su preko puta skočili.

Treći čovek je stao kod orkestriona. Bilo je to prvi put da su građani Dodž Sitija pogledali u lice čoveka čije će ime preživeti tri četvrti veka mračne strane istorije njihovog grada.

Mongolsko lice ih je fasciniralo.

Tik-Džimi je žvakao cigaru koja nije bila upaljena, posmatrao je jednog za drugim i, kad je proučavanje ispalo na njegovo zadovoljstvo, pogledao je još jednom ispitivački oba čuvara.

— Je li sve jasno, amigos?

Gurnuo se na neprijatan način zadnjim delom tela od muzičkog automata i odgega do kockarskog stola.

Ostao je stojeći pored stolice, odakle je mogao dobro da kontrolise ulaz.

Bila je to stolica na kojoj je sedeo ribar Roj Halverman, boginja lica i svetlih očiju.

— A šta će biti kad se sve završi? — procedio je Halverman kroz stisnute zube.

Tik-Džimi ga nije ni pogledao.

— Mi ćemo igrati sa vama.

— Mi?

— Moji prijatelji i ja.

— Ah!

Sada je čovek iz Indijane skočio i oštro ga pogledao.

— Da nemate nešto protiv, amigo?

Halverman je progutao pljuvačku i zatresao glavom.

U ovom delu grada ljudi nisu odrasli u blagostanju. Pogotovo, ne ljudi iz koliba sa Arkanzasa, mračnog naselja koja je već odavno celom gradu bilo trn u oku. Ljudi koji su boravili u Čester stritu, dolazili su većinom iz ovog naselja na vodi.

I Halverman je pripadao njima. On je već odavno mogao da ima stan u gradu, ali nezajažljiva žeđ za alkoholom uništila mu je život, novac i zdravlje. Od pre godine dana, kada mu je žena podlegla epidemiji tifusa, za ovog tako robustnog i vrednog čoveka sve je pošlo niz brdo. Celo vreme je proveo u Čester stritu, gde mu se

najviše dopadalo, a rođake nije čak ni posećivao.

Ipak je znao da proceni ljude koje je trebalo izbegavati. Ovaj bleđi čovek, sa kosim očima boje opala, pripadao je bezuslovno toj grupi ljudi. Halverman je u životu doživeo više tuča, čak je i pucnjavama prisustvovao iz najveće blizine, ali nikad dosada nije pogledao u takve oči.

Zato je samo umorno klimnuo glavom, bacio karte na sto i hteo da pokupi svoj novac, koji je stajao poređan u malim kulama dolara pored prazne čaše.

Revolveraš je munjevitom brzinom stavio svoju desnu ruku pred gomilu novca.

— Tražiš li kavgu, brate?

Ton je razbesneo ribara. Ipak je zatresao glavom, ostavio šesnaest dolara i sedamdeset dva centa i okrenuo se.

Kris Šapman se nasmejao sa šanka.

— Bos, gde da se postavim?

„Bos“! Ta reč je zvonila kao udarac gonga u ušima ljudi.

Ovaj čovek žučkasta lica i čudnih očiju bio je, dakle, „bos“ ovoga kvarteta!

Halverman nije stigao daleko. Mek Lod ga je zadržao, držeći mu nogavicu pantalona.

— Ostani tu, rošavko. „Bos“ će preuzeti tvoj ulog i igraće za tebe.

Halvermanu je to bilo previše. Oslobodio se i hteo dalje.

Eir je odjednom stao ispred njega i uneo mu se u lice.

— Ima li još pitanja, rošavko?

Halverman je opet progutao pljuvačku, vratio se i stao sa strane iza stolice Tik-Džimija.

Šapman se takođe spustio na ispražnjenu stolicu.

Džojks je još uvek stajao kod šanka i vredno je polirao crno dugme svog revolvera.

Zemljoradnik Erik Baker, koji je sa šestoro dece stanovao u mansardi, stegao je pesnice i procedio psovku kroz zube.

— Hej, ljudi, šta se to dešava? Hoćete li da dozvolite da vas pri-došlice zavitlejavaju?

— Uopšte nećemo! — procedio je kovač Džes Laho kroz zube, i uhvatio Šapmana za ramena i skinuo sa sedišta.

Ali bandit je izvadio nož i rasekao mu mišicu.

Laho je zagrmeo i odmah ga udario levom pesnicom. Ali nije računao na Džojksa i njegov specijalni udarac. Ovaj je zamahnuo pivskom bocom i udario kovača po glavi. Teški čovek se zateturao unazad i pao na jednog drugog igrača.

Sada se sve odigralo munjevitom brzinom.

Zemljoradnik je šćepao Šapmana i divlje ga je udarao.

Mek Lod je srušio Bekera krošom.

Džojks je trećega napadača bacio tako grubo na muzički automat da je pesma prestala.

Kada je jedna slomljena stolica poletela preko glave Klajda Ajli-sa na boce i razbila njegov ponos, veliko ogledalo, Klajd je izvukao

svoju pušku ispod šanka i — niko nije znao zašto — uperio je otvor cevi prema Tik-Džimiju.

Hitac je fijuknuo. Ali nije dolazio iz puške, već iz remington revolvera koji je bio sakriven u pojasu bandita.

Klajd je jauknuo, krkljajući i bacio se prema svome bratu.

Ovaj je zgrabio pušku i čučnuo. No suviše kasno. Tik-Džimi je i njega pogodio.

Sada se čuo glas testeraša Andrijua Kortija:

— Ubijte pse!

To je bio signal.

Revolveri su leteli iz futrola i krčma je začas bila prepuna dima od baruta, da se skoro ništa nije moglo videti. Ali buka je trajala samo za trenutak, a onda je zavladala tišina.

Samo je Tik-Džimi još uvek stajao na svom mestu. Svi ostali su potražili zaklon. Bandit je u svakoj ruci držao po jedan kolt koji se pušio.

— Ljudi, da bi vam bilo jasno! Ja sam Tik-Džimi. Moje ime sigurno znate. A ko ga do sada nije znao, sada ga zna. Ja brzo svršavam. Odmah bacite oružje i ruke u vis!

Gosti „Prosjak-bara” su poslušali poziv čoveka iz Indijane.

Dok su gosti držali ruke gore, Džojks i Šapman su vršili svoj izgleda uobičajeni zadatak: praznili su džepove gostiju.

Za to vreme su Tik-Džimi i Mek Lod pristupili šanku. Eir je dreknuo na Fila Ajlijsa:

— Dođi ovamo i gledaj da dobijemo pristojno piće posle ovog smrada.

Vazduh je stvarno bio kao otrovan, da se jedva moglo disati.

Uostalom, pravo je čudo da je posle toliko pucnjave izgledalo kao da niko nije ranjen.

No ipak Fil Ajli je ugledao nepomično telo pored orkestriona.

To je bio Beker! Bio je pogođen sa tri metka i košulja mu je bila sva krvava.

U stvari, on je stajao prilično daleko, desno od Tik-Džimija, ali kad je počelo divlje puškanje, čovek iz Indijane je ciljao upravo na njega, jer je smatrao da je on najopasniji.

Zemljoradnik je bio mrtav.

— Prokletstvo! — uzviknuo je Fil Ajli kada se sagnuo prema Sinkleru. — On je... mrtav.

U krčmi je zavládala grobna tišina.

Sada su se prednja vrata otvorila.

U njima je stajao jedan visoki čovek, čije je lice bilo tamno i markantno, a oči plave.

Nosio je crni kaubojski šešir sa širokim obodom, belu košulju, lepo vezanu crnu somotsku mašnu, prsluk od crne kože i uske, crne platnene pantalone.

Čovek je imao opasač od crne bivolje kože i sa svake strane po jedan revolver četrdesetpet. Levo na njegovom prsluku blistala je srebrna zvezda.

„Ljudi van zakona” su fascinirano gledali u čoveka sa licem

oštrih crta, koji je visinom prevazišao čak i dugačkog Džojisa. Pre svega ni Tik-Džimi ni Mek Lod nisu mogli da skrenu pogled sa toga lica.

Četiri „čoveka van zakona” su ove noći napravila veliku grešku; ali, učitelj sin iz Tenesija je sada napravio još veću.

Kris Šapman se grohotom nasmejao, pokazujući na čoveka u vratima.

— Opet jedan zvezdonosac, Džime! Šta ti kažeš na to? Mora biti da je neko pomislio da mi sakupljamo te mangupe! Brzo, gubi se dugački. Ovde ide sve kao po loju! Ili, da ti ja možda pomognem?

Niko se u krčmi nije pomakao.

Sada je Kris pošao da izbací čoveka. Ali je sam počeo da se okreće oko sebe i u pravcu šanka, a da ni sam nije znao kako je do toga došlo.

Džojis je bio drugi koji je napravio grešku. Kad je čovek sa zvezdom ušao u krčmu i prošao pored njega, hteo je i po treći put da upotrebi svoj specijalni udarac. Ali, na svoju nesreću, naišao je na čoveka koji je, izgleda, imao oči i na leđima. Šerif je, naime, u poluokretu udario Džojisa „bekhendom” u bradu.

Mek Lod je stajao kod šanka ispred „čoveka od zakona” i izvuкао je nož. Kad je čovek sa zvezdom udario Džojisa, Mek Lod je podigao ruku sa nožem, ali je istovremeno dobio udarac čizmom

i ruku, tako da mu je nož odleteo u drugi kraj krčme.

Da bi situaciju rasčistio, Tik-Džimi je izvadio svoj remington.

Ali tek što je uhvatio revolver za dršku i jedva do pola izvadio oružje, kad je u levoj šerifovoj ruci primetio teški, predugi revolver.

Zločinac je zviznuo kroz zube i ostavio svoj kolt na miru.

— Prokletstvo! Ovo, šerife, nije bilo loše!

Nije mogao da savlada tako brzo strah i iznenađenje. Jer čovek van zakona je mnogo što šta preživeo, ali toliko mirnoće i takvu brzinu reakcije još nikada nije video.

Mek Lod je isto tako stajao kao prikovan i zurio u šerifa. Kao da je osećao grčeve u potiljku.

— Prokletstvo! — začuo se sada Tikov glas. — Šta je to bilo? Šta se ovde dogodilo?!

Jedan jedini čovek ih je svu četvoricu matirao.

— Hej! — javio se sada Mek Lod, koji je opet došao k sebi. — Na koga smo to nabasali? Mladić je briljantan! To je tip, Vajata Erpa!

— Tačno tako, banditu — leđeno je odgovorio maršal i oduzeo Eiru oružje, ne ispuštajući sa očiju čoveka iz Indijane.

Tik-Džimi još nije shvatao. I sada je on bio taj koji je napravio treću grešku.

Bacio se momentalno na stranu, da bi pucao na čoveka od zakona, koji je baš razoružao Džojasa.

No, pre nego što je revolveraš mogao da okine, poleteo je metak iz maršalovog revolvera prema njemu, izbacio mu kolt iz ruke i ostavio mu ranu između palca i kažiprsta, koja je krvarila.

Bandit je od sopstvenog okidanja pao na pod, skoro do automata, ali nije gledao u svoju krvavu ruku, već u tvrdo šerifovo lice.

— Grom i pakao! — odvalio je na koncu. Tek sada mu je bilo jasno.

Ne, nisu oni nabasali na ma kakvog bezimenog šerifa, koji dobro barata pesnicom i revolverom. Čovek, koji je tu zapovedao, bio je jedinstven.

— Vajat Erp! — jedva se čulo sa usana Tik-Džimija.

On je skočio i obazreo se.

— Recite... idioti... da to nije istina! Do đavola, mi smo znači u... Dodž Sitiju?

— Da, tu si stigao, banditu, a da nisi morao da tražiš pomoć od đavola! — rekao je maršal odsečnim glasom.

Okrenuo se Filu Ajliju i rekao:

— File, ne puštajte „Žutoga“ iz vida!

— U redu, maršale — mucao je ovaj. — U redu, možete se osloniti na mene!

Čovek iz Misurija uhvatio je Mek Loda i, pre nego što je ovaj to mogao i da sanja, stavio mu lisice na ruke.

Šapmanu i Džojisu vezao je ruke na leđima.

Sada je Vajat uhvatio revolveraša za ruku, a ostalima naredio:

— Ljudi, brzo napred!

Mek Lod se okrenuo i pokazao zube. Pogledao je svoga „bosa“.

— Je li on... zaista Vajat Erp?

Tik-Džimi je resignirano zurio pred sebe.

— Pokušaj da ga uveriš u suprotno.

Čovek iz Misurija je prekinuo „Crvenokosog“, udarivši ga u rebro:

— Napred, rekao sam!

— Kuda? — gundao je Eir, koji još uvek nije mogao da se snađe.

— U zatvor.

Time je, izgleda, sudbina ubica bila zapečaćena.

Ali nije bilo tako. Uloga Tik-Džimiju u Arkanzasu ni iz daleka nije bila završena.

Na saslušanju, koje je maršal želeo da se obavi što pre, ispostavilo se da niko nije mogao da posvedoči da su zemljoradnika ubili banditi.

Sada je bio prijavljen čovek po imenu Haton.

To je bio čovek od zakona, koji je bio u susjednom mestu, gde je Tikova banda tako nemilosrdno žarila i palila.

Šerif Haton je pogledao maršala i zapitao nesigurnim glasom:

— Je li istina, gospodine Erpe, da ste uhapsili bandita? Mislim onog žutog i crvenokosog i...

Odjednom je ugledao svu četvoricu pred sudijinim stolom.

Haton je sav pocrveneo.

— To su, maršale! Dozvolite da nešto posvedočim.

— Obratite se sudiji — uzbuđeno je rekao maršal.

Sudija Gordon se prijateljski okrenuo šerifu, koga je već godinama poznavao. I sada je Haton ispričao sve što se događalo u Rajtu.

Uzbuđenje u sali je dostiglo vrhunac. Ali posle dva i po sata ispostavilo se da niko ne može da potvrdi da su banditi ubili mulata Heveloka.

I tako je Tik-Džimi izvukao živu glavu.

— To je bilo divlje puškaranje u kome smo svi bili u opasnosti — jednako je sudiji ponavljao Tik-Džimi. — Krčmar je, verovatno, bio pijan, pretio nam je i počeo da puca. Ali, na sreću, niko od nas nije bio ranjen.

Maršal bi mu najradije opalio šamar, ali ovde je sudija imao reč.

I on je izrekao presudu:

„U ime zakona Sjedinjenih Država i država Kanzasa, osuđuju se četiri skitnice, koji su ovde privedeni zbog divlje upotrebe oružja, čiji rezultat su dvojica mrtvih, na dve godine zatvora.“

U sali je vladala mrtva tišina.

Vajat je osećao poglede ljudi, stegao je zube i bez reči napustio salu. Trojica njegovih pomoćnika prihvatili su osuđene i odveli u zatvor.

Posle pola sata Vajat Erp se nalazio u potkrovlju kod svog pomoćnika Bata Mastersona, koji je već nedeljama ležao bolestan posle divlje tuče sa stanovnicima koliba. Imao je bolove u potiljku i

nije mogao da pokreće glavu, a ozlede se uopšte nisu videle. Dva lekara, koja su ga odvojeno pregledala, postavila su istu dijagnozu: ozleda vratnih pršljenova bezazlene prirode. Četrnaest dana odmora i sve će biti u redu.

Ali čovek je već tri nedelje ležao u krevetu bez poboljšanja i proklinjao je i nebo i zemlju.

Vajat Erp ga je posećivao kad god je mogao. Kada je sada Mastersona obavestio o presudi Tikovoj bandi, ovaj je samo vrteo glavom.

— I zar vi, šefe, niste razneli sudiju?

Vajat se samo malo nasmejao.

— Morate da budete mnogo mirniji, Bate, ako mislite da me zamenite.

— Ko kaže da ću ja biti šerif u jednom tako bednom gradu i kod tako mlitavog sudije! Đavo neka... au! — Masterson se uhvatio za vrat koji ga je zaboleo pri pokretu glave. — Đavo neka nosi ovaj moj vrat!

— Vidite, to dolazi od toga.

Masterson je podigao obrve.

— Ne razumem vas, šefe. Zar ste vi zadovoljni presudom?

— Ja Bate nemam nikakav uticaj na sve to.

— Ali, ova vraška banda sastoji se od ubica, koji će posle dvadeset četiri meseca, kada budu pušteni, biti opet istil!

— Na žalost, sudija nije imao nikakvog povoda da ih duže drži zatvorene.

— Ali, Tik-Džimi je, ipak, ubio

krčmara u Rajtu, malog pomoćnika gadno udesio, a na duši ima i smrt zemljoradnika — uzbuđivao se dalje Masterson.

— Nedostajali su dokazi za ubistvo.

— Ali, zar se ne može pretpostaviti da...

— Može, ali ovde se ne može primeniti sa sigurnošću, jer su svi imali oružje u rukama.

Bat se ugrizao za palac.

— Ne bih smeo da budem maršal u Sjedinjenim Državama! Ni za živu glavu. Ja bih se koristio svojim pravom prigovora i tražio bih da te kojote ne šalju u oronuli zatvor Kanzas Sitija, gde će ih razmaziti kao bolesnu decu, već dole u Fort Vort...

Osuđenici sa manjom kaznom zadržavaju se u zatvorima Topeka i Kanzas Sitija, a teške prestupnike, koji su osuđeni na dužu kaznu, šalju dole u Fort Vort.

Svega su dvojica bili osuđeni na doživotnu robiju i oni su iz Dodža bili upućeni u kamenolom Seskateva, gore u brdima Kolorada.

— Na žalost, Bate, ne postoji razlog da se koristim svojim pravom prigovora. Sudija je doneo jasnu presudu, a prema okolnostima nije mogao drukčije da odlučiti.

— Ali, Vajate — uzbuđivao se bolesnik. — Zar vi niste isto tako ubeđeni da su Tikovi ljudi poslednji ološ i tipični zločinci, ljudi od te sorte kojima je revol-

ver kašika i viljuška, a molitvenik i kama jedno isto!

— Da, Bate, ali zakon...

— Oh! — Masterson je od muke povukao čaršav do vrata. — Mogao bih taj ceo taj zakon da... ne, šefe, poneki put uopšte ne razumem kako ste mogli tako dugo da izdržite sa ovako birokratskim zakonom.

Maršal je zamišljeno zurio kroz prozor. Napolju je bila nesnosna vrućina. Bademovo drvo je žalosno savilo grane prema šupi, koja je bila pokrivena ter-papirom i sa koje je izbijala para.

— Mislim na čoveka koji me je tako često zastupao, na Bata Mastersona, za koga sam bio ubeđen da će poštovati zakon, kao što i ja moram.

Masterson je procedio psovku kroz zube.

— Ne brinite, šefe, ja tako govorim samo kada ste vi u gradu. Kada vi ponekog razbojnika gonite po Arizoni, Koloradu, Teksasu ili Montani, istu pesmu pevam ja Tilgmenu i ostalima. Vi to znate — i mislite kao ja.

Maršal se okrenuo i nasmejano pogledao svoga pomoćnika.

— Bolje gledajte da što pre ozdravite, da ne moram da tražim drugog zamenika, pošto ću uskoro opet da se vinem u sedlo!

— Ne, samo još to fali! — gundao je Masterson. — Sutra rano ustajem. Zamoliću doktora Simsona da mi stavi gipsani okovratnik i dolazim u kancelariju.

— Nemojte da prenaljite. Os-

taćete da ležite dok sasvim ne ozdravite. A dotle će se sve razjasniti.

— Ništa se neće razjasniti — brundao je nesrećni čovek u krevetu. — Ja sam grešio i grešiću. Bil i Kid su mi već rekli da vi sve moje poslove ponovo sami svršavate, da niko ne bi primetio moje greške.

— Čoveče, ne govorite gluposti!

— Ja to, ipak, znam. I ako uskoro ne ozdravim, obesiću se. Uostalom, držaćete me za budalu. Napisao sam pismo jednom lekaru, koji vredi više nego svi ovi ovde zajedno. Pitao sam ga za savet. On je jedini koji nešto zna i đavo bi ga znao zašto ne dolazi.

Vajat je pogledao pismo, koje je ležalo na noćnom stočiću pomoćnika sa adresom.

„Doktoru Džonu Holideju, Glenrud Springs, Kolorado, Hotel Džuvival Ap. IV”.

Maršal je tiho rekao:

— Bate, pa on je i sam bolestan.

— Znam, šefe, ali...

— Verovatno mu je jako loše, inače bi on već bio ovde.

Čovek iz Misurija je to govorio poluglasno, kao za sebe.

— On je i sam beznađežan slučaj. Više beznađežan, nego vi, Bate. Ja ga dobro poznajem. On ne izdržava tako dugo na jednom mestu kad je zdrav, pogotovu kad zna da postoje ljudi kojima je vrlo potreban.

Za trenutak je u maloj sobi u potkrovlju zavladała tišina. Onda

se maršal okrenuo od prozora, a Masterson je video samo njegove konture prema nebu, koje se već bilo smračilo.

— Čudi me, Mastersone, da ste se odjednom tako uvatili za doktora Holideja, kada znam da ste mene i ostale ubeđivali da ga ne podnosite.

— Ah, brbljanje! Ja ga ne podnosim jer je tako hladan. Ali, ja... ja ga cenim, jer je vas toliko puta iz... iz gužve vas je izvukao svojom prisebnošću i svojim strašnim rukama. Bože, kakav li je samo lekar! Da je ovde, ja bih već odavno bio na ulici i mogao bih, na primer, toga Tika svojim rukama da zadavim...

Vajat je pošao prema vratima.

— Želim vam, Bate da ozdravite i — možda biste mogli da pošaljete pismo. Možda će dobiti novu snagu kada pročita da je nekome toliko potreban.

*
* *

Poslednji zraci sunca koje je zalazilo pali su na željezničku prugu.

Pre mnogo godina na kraju Front strita nalazila se mala stanica, pred kojom je bio drveni peron.

Glavna ulica Dodža, nazvana je Front strit — imala je zidane kuće samo sa jedne strane, dok joj je druga strana bila skoro bez kuća. Tek na uglu Mostovske ulice bilo je nekoliko građevina.

Sam ugao pripadao je šerifovoj kancelariji. Pored nje je bila pekara i jedna mala kuća, u kojoj su živeli stari ljudi.

Zgrada stanice je stajala malo povučena, a iza nje, oko dvesta metara, pruga je bila slobodna i omogućavala pogled čak do reke. Dalje je toraj depoa Santa-Fe.

Na južnoj strani ulice Front, koja je vodila sa istoka na zapad paralelno sa obalom, bile su postavljene šine. Voz je, dakle prolazio skoro sredinom varoši. Ova okolnost se u svoje vreme pokazala korisnom, ali se to posle, mnogo kasnije, preinačilo.

Na sredini drvenog perona stajao je jedan čovek i gledao je prema zapadu.

To je bio Vajat Erp.

Plavi pomoćnik Kid Kej i dugački Pots stajali su pored stanice, na razdaljini od oko šezdeset koraka. A preko puta na strani gde su bile kuće, nedaleko od stanice Vels Fargo, postavio se Bil Tilgman.

Maršal je čekao večernji voz.

A Tilgman poštanska kola.

Obično je voz dolazio ranije, tako da je maršal mogao da vidi i dolazak poštanskih kola. Ali večeras je voz imao zakašnjenje i stoga je morao da postavi jednog svog čoveka da sačeka dolazak brzog voza.

Rečeno je da je kod Garen Sija jedna banda oko podne razvalila šine i očekivalo se da će se kvar brzo popraviti. Ali, eto pro-

Šlo je tri četvrti sata, a voz još nije stizao.

Na zapadu je sunce već nestalo iza horizonta, ali je za sobom ostavilo onu magičnu svetlost, koja je svim stvarima davala nestvarni izgled.

Maršal je izvadio crnu cigaru i stavio je među zube. On nije mnogo pušio, ali je, ponekad, ipak uzimao jedan jaki „brazil“.

Bio je već mrak kad je čovek iz Misurija ugledao svetla voza. Sa tutnjavom i piskom ulazio je voz sa četiri vagona u stanicu.

Brzim pogledom prelazio je maršal preko vagona. Ali već je bilo dosta mračno, tako da nije mogao da prepozna lica putnika.

U Dodžu nije mnogo ljudi izašlo iz voza. Sedmoro ili osmoro: žene sa korpama i velikim putnim torbama, ljudi sa ruksakom i koferima.

Vajat je zagledao jednog za drugim, ali mu lica ništa nisu govorila.

Ipak, stigao je stari Vogt iz druge ulice. On je vodio radnju sa semenjem i koristio je voz do Topeke da bi nabavio novu robu.

Maršal je baš hteo da se okrene, kad je primetio kako iz poslednjeg vagona izlazi jedna žena.

Po njenom stasu reklo bi se da je vrlo mlada. Nosila je putnu torbu i malu korpu. Lakim i brzim korakom napustila je voz i prešla preko perona u blizini stanice.

Samo za trenutak je svetlost pala na njeno lice, ali to je bilo

dovoljno da čoveku iz Misurija srce brže zakuca.

Bilo je to lice koje je maršal dobro znao. Iako nije mogao jasno da ga sagleda, samo malo sa strane, mogao je tačno da ga opiše.

Mlada žena je imala svetlo mrke bademaste oči, koje su bile osenčene dugim trepavicama. Lice joj je bilo ovalno, okruženo crnom kosom sa dugim loknama. To je bilo najlepše lice u koje je maršal ikada pogledao.

Onda, kada je ovu ženu prvi put ugledao, ona je imala crni kaubojski šešir sa srebrnom trakom, belu košulju i uske crne „luis“ pantalone, koje su ulazile u sare teksaških čizama. Oko pasa je imala pojas sa dva revolvera, kalibra 22. Jedan od njih je držala u ruci, uperen tačno na čoveka od zakona.

Vajat je naime ovu bogatu rančersku ćerku Ajrin Keli, — koju je svako poznavao u okrugu, pa i dalje, sreo na njenom imanju Vajland blizu Tombstona. Njeni roditelji su umrli i ona je bila jedini sopstvenik velikog ranča.

U životu Vajata Erpa nije bilo mnogo žena. Posle smrti njegove prve žene, nije se više ženio i samo je tu i tamo nalazio po neku ženu, koja bi ga privukla. Ovima je, pre svega, pripadala temperamentna sopstvenica „Fedž-Fojer bara“ u Santa Feu, koja je umrla od zlikovačke ruke, i crnooka Neli Kešmen u Tombstonu. I sestra doktora Holideja, Džudi, bi mogla da mu se dopadne.

Ali baš Džudi Holidej nije odgovarala Zapadu i on je zbog nje bio zadovoljan što je otišla kući. Ona je nekoliko meseci živela u Tombstonu, gde je uzalud nago-varala brata da se vrati kući u Valdostu. Vajat joj je onda obećao da će je jednom posetiti zajedno sa Doktorom.

A onda, je na početku leta, posle ubistvene borbe sa ljudima sa maskama i njihovim šefovima, Larkinom i Kapučinom, na granici pokrajine Kočiz sreo lepu En Ajrin Keli. Njeno oholo, samouvereno i nametljivo ponašanje ga je odbijalo. Ali, njena jedinstvena lepota ga je privlačila više nego što je hteo da prizna.

Njihov prvi sastanak je bio skoro neprijateljski. Ali, čovek iz Misurija je svojim sigurnim i ponositim držanjem ostavio tako dubok utisak na nju da ona od tada nije imala drugu ni veću želju da ga zadobije za muža.

Ali ponos čoveka nije mogao da podnese način na koji je ona mislila da će moći da ga pridobije. A baš taj ponos dražio je nju, naviknutu da svako muško srce pada pred njenom lepotom, iako dosada čak nijednom čoveku nije dala nade.

Od časa kada je Ajrin Keli osetila u srcu ljubav prema čoveku iz Misurija, više nije imala mira. Postala je nestrpljivija nego ikad i neumorno je putovala.

U Tombstonu je srela Virdžila Erpa, brata voljenog čoveka, koji je tu tražio prijatelje. U Santa Feu je čula o jednom detetu koje

je trebalo da bude sin Morgana Erpa. Posetila ga je i darovala, a da majci nije rekla ko je ona. A onda je pročitala u „Gazeti” o borbi Vajata Erpa sa bandom sa eksplozivom iz Fort Vorta i odlučila je da otputuje za Teksas.

Ali, Vajat Erp već dugo nije bio tamo. Rečeno je da je u Koloradu, u Glenvud Springsu ali kad je i tamo došla, našla je na verandi hotela Džuvival samo još teško bolesnog čoveka, jedinog prijatelja Vajata Erpa, doktora Holideja.

Ovaj je ispitivački pogledao plavim očima, slegao ramenima i samo rekao:

— Ne bih mogao da vam dam savet, gospođice Keli. On se sa sigurnošću može naći samo u Dodž Sitiju, naime, ako se ima dovoljno strpljenja da se tu sačeka...

On to nije rekao bez razmišljanja, taj bolesni čovek, čije ime je Zapada isto tako dobro znao kao i ime Vajata Erpa; jer Holidej svom prijatelju nije želeo ništa više od dobre žene, koja će mu odgovarati i koja će moći da ispuni veliku prazninu u njegovom životu.

Tako je ponosita rančerka putovala brzim vozom do Sirakuze, a onda je uzela voz za Dodž.

Možda je ipak izgubila volju za dugim putovanjima, kad u crvenoj kožnoj tašni nije ponela pismo koje joj je gore u bregovima dao bolestan čovek sa magičnim očima.

Pismo za Vajata Erpa!

Džordžijanac je, naravno, mogao pismo da pošalje poštom, ali kako mu se lepa Ajrin Keli zaista dopala i on joj se već od srca radovao kao ženi svoga prijatelja, naterao ju je na put u Arkanzas.

Ali nije bolestan čovek bio ono odlučujuće za taj put. Ajrin Keli nije žalila ni novac ni trud da prođe kroz celu zemlju tragovima maršala. Tako je stigla i do Dodža.

Imala je još jedan razlog da dođe u Dodž. To je, u stvari, više bio izgovor: imala je tamo rođake...

Kada je sada elastičnim koracima prelazila preko perona, osetio je čovek da mu se pri pogledu na nju sve vrti u glavi i okrenuo se.

Brzim koracima pošao je prema depou Santa Fe, čija zapadna strana nije bila osvetljena lampom sa perona i posmatrao je dok je žena prelazila ulicu.

U međuvremenu je stigao i brzi voz.

Maršal je to registrovao samo kao sporedno i ni na kraj pameti mu nije bilo da će kočijaš povesti u grad još jednog čoveka, čije prisustvo bi trebalo da ga uzbudi. Bil Tilgman je primetio da su dve gospođe izašle iz brzog voza, natovarene paketima, prešle ulicu i uputile se prema Mostovskoj ulici.

Onda je ugledao čoveka koji je stajao s leve strane kočija. Tu je stajao kao da je ovog momenta izašao iz zemlje.

Bio je vrlo visok, skoro isto toliko, kao i maršal i imao je široka ramena. Nosio je „kolorado“ šešir, sa širokim obodom, koji se ispod brade pridržavao uskim kaišem. Tako se šešir nosio samo u pojedinim delovima Kolorada — i upravo je bio tipičan za ovoga čoveka. Njegove uske pantalone, koje su dole ulazile u sare čizama, pokazivale su isto tako, kao i uska košulja i prsluk bez rukava, mišićast stas.

Sa obe strane nosio je po jedan revolver u kaišu i, što je pomoćniku najviše palo u oči bio je svetlucavi redenik, koji je nosio od desnog kuka preko levog ramena. To mu je davalo ratnički izgled.

Tilgman je mogao samo nejasno da vidi njegovo lice, jer ga je pokrivao široki obod šešira.

Da je pomoćnik mogao da ga vidi, možda bi čoveku poklonio više pažnje: bilo je to bronzano lice oštih crta, na kome su dominirala dva blistava, kao ugljen crna oka. Obrve su mu bile prave i sastavljene. Lice je odavalo hazardera, koji je bio na najboljem putu da potamni slavu nekada tako strašnog Ajka Klantona, a i šefa ljudi sa maskama, Kasa Larkina. To je bilo lice skitnice Kleja Alisona.

Čovek iz Misurija je već dva puta imao razgovor sa ovim opasnim čovekom, ali nije mogao ništa da mu pronađe. Klej Alison je, zaista, bio „svim mastima premazan“.

Na poslednjem sastanku u tek-

saškom gradu Taskozi, Maršal je sasvim jasno rekao hazarderu šta misli o ljudima njegova kova. On da se ovaj zakleo da će mu se osvetiti.

Nasuprot Klantonovima, koji su predstavljali otvorenu borbu, Klej, srednji od braće Alison, voleo je da se bori skrivenim oružjem.

On je u septembru 1884. godine bio već toliko ozloglašen u državama srednjeg zapada, da bi sada besumnje u ulici Front izazvao veliko uzbuđenje kad bi ga neko prepoznao.

Niko ga nije poznao iz vide-nja, sem maršala koji ga, međutim, sa osmatračnice na tornju depoa nije mogao da vidi.

Klej Alison nije bio sada prvi put u Dodžu. On je 6. avgusta 1878. godine projahao kroz grad na putu od Sent Luisa prema Koloradu. I u septembru iste godine pojavio se u Dodžu, kao što se ustanovilo iz knjige gostiju Dejvida Homa. Ali 2. marta 1880. godine novine „Glob” objavile su misteriozno pismo Kleja Alisona, koji im je ovaj napisao: da on nije ubio petnaestoro ljudi, nego da je neka varalica pod njegovim imenom izvršila niz zločina.

Šta je on od svega toga zaista imao na duši, nije se moglo ustanoviti. Isto se tako nije znalo da li je Klej Alison poznao Tik-Džimija još pre nego što je došao u Dodž...

Razbojnik se približavao jako osvetljenom Alhambra-baru, zastao je pred ulazom, što mu je

bilo uobičajeno, osvrnuo se levo i desno i ugledao oči jedne žene.

To je bila Ajrin Keli.

Čovek, koji je bio razmažen od strane mnogobrojnih lepotica, fascinirano je zurio u zanosno lice. Gledao je za ženom kada je prošla pored njega i udisao je fini ružin miris koji je lebdeo iza nje.

Ovaj Dodž Siti je ipak bio naročiti grad, iako se uvek misli da je to grad kravara, suviše mali i suviše star. Ono što je većinu zločinaca odbilo od ovoga grada, bio je čovek zbog koga je Klej Alison, pun mržnje, došao ovamo: maršal Vajat Erp!

Čovek iz Kolorada je još uvek stojao pored ulaza prepunog bara i gledao za ženom. Već je hteo da pruži ruku prema vratima, kada se predomislio i pošao za njom.

Video je da je na kraju ulice stupila na široke stepenice velikog hotela Dodž-hauz, ušla unutra i nestala gore iza teških somotskih zavesa.

Klej je sačekao jedan trenutak, a onda je sledio.

Recepcija je bila prazna. Ključevi su visili na svojim mestima.

Niz stepenice, koje su bile pokrivene tepihom, silazilo je stariji čovek u crnom sakou. Kad je ugledao stranca, neprijatno je skupio obrve.

— Čime mogu da vas uslužim? — pitao je on, ali izgledalo je kao da je rekao: „Čoveče, zar još niste napolju?”

Klej ga nije ni pogledao. Očima je tražio po hali i rekao kao uzgred:

— Jednu sobu, ali pored gos-
pođe, koja je baš sada stigla.

Stari čovek je nabrao čelo.

— Nemamo više slobodnih so-
ba.

Klej je lagano okrenuo glavu,
oštro pogledao u blede lice portir-
a:

— Knjigu gostiju! — zarežao
je.

Stari je slegnuo ramenima, do-
dao mu je knjigu u kožnom pove-
zu, i gurnuo mu je mastilo i pe-
ro.

Melez je pisao kosim slovima
koja su bila jedva čitljiva:

Klej Alison!

On je iza svog imena napisao
i zanimanje, ali to nije ni bilo
potrebno. Kada je otmeni portir
pročitao ime i shvatio, trgao se,
kao pod udarcem biča.

— Klej Alison? — otelo mu se.

— Da! Ako nemate ništa pro-
tiv, stari! A sad napred: jednu
sobu pored gospođe.

— Pored gospođe stanuje gos-
podin Hampton.

— Ne poznajem ga.

— On je trgovac stokom i da-
nas pre podne je stigao sa veli-
kim stadom i osamaest goniča iz
Teksasa.

— A ko stanuje sa druge stra-
ne? Nemojte samo da mi ispri-
čate da stanuje na uglu!

— Ne, gospođica Keli ima
apartman 3 a oba salona, koja
pripadaju apartmanu 4, su zauze-
ta za jednog stalnog gosta.

— Za koga? — pitao je Klej
već zainteresovano.

— Za gospodina Holideja.

Zlikovac se opet osvrtao, a oči
su mu sevale.

— Ah, doktor Holidej?

— Da.

Hazarder je gladio bradu, si-
šao sa pulta i rekao:

— Mogu da se odrekнем ove
sobe.

Okrenuo se i napustio hotel.

Stari čovek je odahnuo, gleda-
jući za njim.

*
*
*

Ajrin Keli je u recepciji zapi-
sala svoje ime, ali nije zatražila
sobu. Kad se sada ponovo poja-
vila u hali, zapitala:

— Hotel pripada gospodinu
Džemsu Keliju, zar ne?

— Da, pripada našem majoru,
gospodinu Keliju.

— Gde je on?

Ovaj zapovedni ton se nimalo
nije dopao vrataru, iako je dola-
zio od tako lepe žene. Ali on ni-
je mogao ništa, jer ona je zaista
izgledala kao prava dama.

— On je preko u svojoj kan-
celariji i radi.

— Hvala.

Na zaprepašćenje vrataru, žena
je brzim koracima prišla kancela-
riji, kratko je kucnula, i ušla unu-
tra, ne zatvarajući vrata.

Džems Keli je sedeo za velikim
pisaćim stolom i radio.

Kad je pored Siti-hotela pre-
uzeo još nekoliko kuća, a sada
još i Dodž-hauz hotel, stanovnici
su ga izabrali za gradonačelnika
i povećali mu posao. Ali stanov-
nici Dodža su bili ponositi na

svoga gradonačelnika, kao i na znamenitog maršala.

Sedi čovek je privukao svoje naočari sa zlatnim okvirom bliže očima i pogledao prema vratima.

— Da? — zapitao je, zaprepašćen prizorom koji mu se pružao od vrata.

— Uopšte niste kavaljer, gospodine — rekla je gospođica i onda, smejući se, produžila:

— Ujače Džime ako me odmah ne zagrliš, rasturiću ti sav inventar!

Čovek je skočio sa stolice.

— En! Ajrin! Ne! Da li je to moguće! Dragi bože, devojko, kako si se ti promenila! Neverovatno!

Sopstvenik hotela je bio brat njenog oca, koji je ovamo došao zajedno sa njim pre dvadesetpet godina. Obojica su uspeli. Oni su se ipak viđali, iako, retko. Ali, u poslednjih sedam godina, major uopšte nije imao vremena da ide u posetu bratu u Arizonu, a isto tako i ovaj nije mogao da putuje u Arkanzas da obiđe strica i uja-ka.

Keli je srdačno zagrlio svoju sinovicu.

— Dragi bože! — stenjala je devojka. — Ako me zdrobiš, pozvaću Vajata Erpa!

Major je sav srećan gledao u divno lice svoje sinovice.

— Vajat Erp! — rekao je zamišljeno. — Zar već i njega poznaješ?

— Nego! Ja sam mu pre nekoliko meseci zapretila revolverom — objasnila mu je ona, smešeći

se. Onda mu je ispričala o svim pojedinostima sastanka sa šerifom.

Stari čovek je zamišljeno češkao bradu.

— Hm! — rekao je. — Devojko, ne mogu da se oslobodim osećanja da tvoja poseta ne pripada isključivo tvome ujaku!

— Ne, ne isključivo, ujače Džime, ali ipak...

*
* *

Već posle pola sata bila je sa gradonačelnikom u šerifovoj kancelariji.

U sobi je bio samo Bil Tilgman i na pitanje devojke u vezi šerifa samo je vrteo glavom.

— Nemam pojma, gospođice...

— Keli, En Ajrin Keli — rekao je major ponosno. — Ona je moja sinovica, Bile.

Pomoćnik je širom otvorio oči i brzo rekao:

— Dobro došli u Dodž, gospođice Keli!

Pružio joj je ruku i lepa Ajrin je mogla biti sigurna da je opet osvojila jedno muško srce.

— Gde bi Vajat mogao biti? — pitao je major.

— Ja zaista ne znam — odvratio je pomoćnik, ne skidajući oka sa lepe gošće. — Možda je u krčmi.

— Šta...?!

Bil se trgnuo.

— Oh, ne, ja mislim da je šef, možda, kod Bata. Bat Masterson je bolestan, majore.

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

**AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA**

Ali traženi nije bio ni kod bolesničke postelje.

Napaćeni major je morao da potraži Long Brenč-salon, iako je bilo neverovatno da će tamo sresti šerifa. Morao je da ide i u druge barove i najzad je brisao znoj sa čela.

— Tražićemo još nekoliko sati tyog idola, devojko, ali, molim te, korakom. Galop nije više za mene.

Zvonak smeh lepe žene čuo se čak do trema i došao je do ušiju čoveka koga je ona tako žudno tražila.

Vajat je stajao u mračnom ulazu kuće za izdavanje debele Meri Bel, i govorio sa teksaškim nadzornikom goniča, Džonijem Nortonom.

— Dakle, da se razumemo, Džoni, vaši momci treba da sačuvaju mir.

— U svakom slučaju, šerife! Isto kao i prošle godine...

— O tome bolje da ne govorimo! U prošloj godini je bilo svakojakih krhotina od vaših ljudi.

— Ali, šerife, valjda nećete računati onih šest ili sedam razbijenih prozora, dva tuceta čaša, osam stolica i nekoliko slomljenih kostiju?

— A ubodi noževima, pa preplašene devojke, pa pas sa limenom kutijom na repu, pa tuča baš pred mojim vratima...

— Ali, gospodine Erpe — rekao je kauboj usrdno — ko će da bude takav sitničar?

— Vi znate da ja nisam sitni-

čar, Džoni, ali u ovoj godini stvar izgleda malo drukčije, jer ljudi ne moraju da predaju oružje.

— Ja nisam znao što može iz toga da se stvori.

— Može svašta da se dogodi. Može zalutalo zrno da pogodi potpuno nedužnog čoveka.

— Vi se šalite, šerife!

— Dakle, sporazumeli smo se?

— Jasno. Mi najzad, nismo poludeli i nemamo nameru da u vašem zatvoru provodimo dane, nego želimo da nekoliko lepih dana...

Vajat nije ni čuo šta je nadzornik dalje govorio, jer je do njegova uha dopro devojčin smeh.

On se brzo okrenuo, tako da ga ljudi koji su bili na terasi ne mogu da vide.

„Oho” pomislio je. „Sada je ova Amazonka obratila i gradonačelnika. To još može na dobro izaći”.

Oko devet sati na uglu ulice Bridž stala su laka zatvorenička kola. Tri jahača, koja su ih pratila, sjahala su i ušla u dvorište, gde su sreli plavog pomoćnika Kida Keja.

On je odmah video da pred sobom ima državnu policiju.

— Vi dolazite zbog Tikove bande? — pitao je Kid čoveka koji je imao srebrne znake narednika.

— Tačno — odgovorio je narednik i pozdravio dodirnom šešira. — Da li je tu šerif?

— Ne. Na žalost nije tu, a ne znam ni gde je. Ali može svakog časa da stigne.

— Moramo li mi da ga sačekamo?

Kid se počeošao po glavi.

— Hm, ja mislim. Ali, možda bi mogao gospodin Tilgman da 'svrši stvar.

Ali, ni Bil Tilgman nije bio prisutan.

Sada je narednik odlučio da ne odugovlači stvar. Naredio je da se zatvorenici što pre izvedu iz zatvora i brzo ih je ubacio u svoj kola, gde im je stavio lisice na ruke, a noge im je dobro zavezao.

Cela procedura je trajala tačno deset minuta.

Kad se šerif vratio u kancelariju, plavi pomoćnik ga je o svemu obavestio.

— Šta, zar su oni već bili tu?

Vajat je pogledao na sat, proučio je prenosne liste pripadnika državne policije i pročitao je ime narednika koji se potpisao.

— Mičelson? Ne poznajem ga. Koliko ih je bilo pripadnika policije?

— Trojica i dvojica na boku.

— Nisam ih tako rano očekivao — rekao je Vajat još jednom, ali bio je zadovoljan da se oprostio te bande. Zlikovci tipa Tik-Džimija i u zatvoru su opasni.

Vajat se postarao za to da zlikovci ne ostanu u sasvim solidnom zatvoru u Kansas Sitiju, nego da se pošalju u kaznjeni zavod Blekvel. Tamo će im biti gorke zatvoreničke godine.

Šerif nije mogao da se oslobodi osećanja da je Tik-Džimi težak

čovек. Ali policijski oficir ne sme da se povodi za osećanjima. Mora da se drži zakona i da obavlja svoju dužnost.

Vajat je napustio kancelariju i počeo je svoju večernju šetnju kroz ulice, pogotovo kroz ulice, gde je bilo najviše krčmi.

Prošlog dana je stiglo devet stada, a danas ih je bilo još sedam. Sutra se očekuju još tri. Možda će doći i više; jer tačno se znalo o dolasku onih stada koja su bila najavljena.

Grad je bio ispunjen galamom, kao i uvek kada su kauboji dolazili. Nije bilo krčme u kojoj se oni nisu nalazili. Vreme su provodili igrajući, kockajući se, igrajući bilijara i pijući. Neki su pevali svoje domaće pesme o savani, o Teksasu, o teksaškom pesku, o brzim konjima, o lepim ženama i o međusobnim borbama.

Nešto posle pola jedanaest došao je šerif iz Valnut-strita, i prošavši pored Dodž-hauz hotela, vraćao se u Front-strit.

Kad je stigao do ulaza u Alhambar-bar, jedan čovek je naleteo na njega, a drugi ga je sledio.

Vajat se brzo povukao unazad, tako da su obojica pali jedan preko drugoga.

To su bili goniči.

Odmah zatim razbio se prozor iznad šerifove glave i jedna pivska boca odletela je na krov, gde se razbila.

Galama, koja je dolazila iz bara, bila je tako jaka da je čovek morao da zapuši uši.

Odjednom su tri-četiri čoveka bila izbačena napolje i baš ispred šerifa započeta je divlja tuča.

Vajat je na koncu uhvatio jednog kauboja, povukao ga unazad i morao je da se zakloni od čoveka, koji je divlje udarao oko sebe.

Desni kroše je najzad bacio goniča sa trema.

Sada su druga dva kauboja napala šerifa.

Vajat je opet jednoga odbacio čak do bureta sa kišnicom, a drugoga je tresnuo levom pesnicom u pleksus.

No sada su i ostali pošli prema njemu.

U magnovenju se pred šerifom stvorilo lice koje ga je paralizovalo. To je bilo faunsko lice Kleja Alisone!

Sada je šerifa dokačio jedan udarac sa strane koji ga je odbacio dva koraka unazad.

Ali je ovaj brzo savladao svoje iznenađenje, i uzeo je stvar ozbiljno. Udarci su pljuštali, a pijani goniči se sudarali i padali.

Poslednji od njih, jedan visoki čovek sa majmunskim rukama, posrtao je prema vratima šanka. Klej Alison se u poslednjem trenutku sklonio, tako da je gonič, udarivši u vrata, pao na pod.

Vajat je ispravio svoj šešir i stao ispred kockara.

— Halo, šerife! — rekao je sa neskrivenim podsmehom. — Izgleda da ste u dobroj formi.

— Da, u najboljoj formi! — Vajat je oštro nastavio:

— Šta tražite vi ovde?

Bandit ze odgovorio sa izveštačenom ležernošću:

— Možda vas, Vajate.

Šerif se osvrnuo za goničima. Ali oni kao da su bili zbrisani sa zemlje. Verovatno su tek sada primetili na koga su naišli.

Čovek iz Kolorada stavio je cigaretu među zube i jezivo se cerio.

— Večeras je lepo. A i grad je lep i veseo. I, kao što vidim, stalno imate pune ruke posla.

— Možete biti sigurni, Kleju, da po potrebi imam uvek još jednu ruku slobodnu.

— Kako vi to mislite?

— Kao što ste razumeli.

Vajat se osvrne.

— Da li nešto tražite?

— Da, vašu braću!

Klej se bezobrazno cerio.

— Onda se potrudite. Vi ćete ih već pronaći. Na koncu, to je vaš grad.

Sada je čovek prišao sasvim blizu Kleju i rekao:

— Da bismo se dobro razumeli, Kleju Alisone. Mi smo u Dodž Sitiiju! I tu niko ne može da žari i pali.

Bandit je klimnuo glavom.

— Mogu da zamislim. Morate na neki način da steknete ime.

Vajat se pravio kao da nije čuo uvredu.

— Bilo bi dobro kad biste vašoj braći to predložili. I ne zaboravite, ako ma gde otkrijem neko lupeštvo, iza kojega, se vi krijete, Alisone, dobro ćete me zapamtiti.

Okrenuo se i umalo da se sudari sa Ajrin Keli. Iznenadenje je bilo veliko, ali njegova poznata brza reakcija je pobedila. Dodiруuo je obod šešira i rekao:

— Dobro veče, gospođice!

Hteo je da pođe dalje.

Gradonačelnik, koji je išao iza devoјke, zadržao ga je.

— Trenutak, šerife!

Vajat je već bio zaboravio da je ranije video gradonačelnika sa devoјkom, a sada kad ih je još uvek video zajedno iznenadio se.

— Gradonačelniče?

— Trenutak, Vajate — procedio je Keli sniženim glasom.

— Da?

Gradonačelnik je bacio ispitujući pogled prema Alisonu, koji je još uvek stajao pored šerifa.

Nikad Vajatu predstavljenje nije teže palo nego sada kad je morao da predstavi Alisona, jer nije želeo da ga smrtno uvredi.

Po nepisanom zakonu Zapada, bilo je obavezno da čoveka, sa kojim ste u razgovoru, neizostavno predstavite osobi koja vas oslovi.

— Gospodin Alison, gospođice Keli i gospodin Keli.

Tek kad je izgovorio i drugo ime Keli, palo mu je u oči da su oba prezimena ista.

Alison je likovao.

— Drago mi je gospođice.

Gradonačelnik je primetio šerifovo lice i bilo mu je neugodno.

— Ajrin je moja sinovica, šerife.

— Šta? otelo se Vajatu.

Ne, to nije moguće! Ona je sinovica gradonačelnika? I tako ona ima porodične veze sa gradom? Sad mu je odjednom postalo vruće, a miris koji je dolazio od Ajrin ga je gušio.

Oči devoјke su blistale od sreće.

I Alison je to primetio, ali odmah zatim je video manje srećan šerifov pogled.

— Čini mi se da naš šerif nije tako oduševljen kao ja! — rekao je bezobzirno. — Nikakvo čudo, posle tuče koju je ostavio iza sebe. Vidite, gospođice, šerif je jedan ubogi đavo, koji mora da se nosi sa svakojakim ološem. Jedan od vođiča je toliko smrdeo, da mi je taj miris još uvek u nosu... ili, šerife, možda to već od vas dolazi? Stvarno, vi se sada osećate isti tako. Treba da idete da se okupate.

Vajat ga je besno pogledao, dodiруuo je obod šešira i već je hteo da pođe.

— Ne, čekajte još, Vajate! — rekao je gradonačelnik, znoјеći se. — En ima nešto za vas.

I to još! Sad bi gradonačelnik možda hteo da mi nametne svoju nećakinju. No, to su lepi izgledi!

Ajrin je izvadila iz svoje tašne pismo.

Kad je šerif ugledao pismo i poznati rukopis Džordžijanца, odjednom je sva srdžba nestala. Uzeo je pismo, kratko se zahvalio i stavio ga u džep.

— Zar nećete da ga pročitate?

Devojka ga je gledala malo razočarano.

— Sigurno ću ga pročitati, gospodice Keli.

— Ali...?

— Svakako želi da ga pročita kod kuće — rekao joj je Klej Alison. — Bolje meni da pišete. Ja bih umeo bolje da cenim vaša pisma.

— Pismo nije od mene — odgovorila je devojka resko i okrenula se. — Hajdemo, ujače!

Vajat je pogledao za njima i izvadio je pismo iz džepa.

Pismo nije nosilo nikakav poštanski žig! Kako li je Keli došla do njega? Pocepao ga je — i zaboravio je na Alisona. Ovaj se naslonio na zid pored prozora i pušio.

Šerif je čitao, a šarena svetlost obojenih prozora davala je aventinjski izgled stvarima.

„Vajate, nažalost ne ide baš najbolje. Mislim, naravno, na vreme. Hladno i kišovito. Potpuno neobično. Ljudi kažu da će jesen biti lepša. Kako je kod vas? Kada sam pre nekoliko dana opet bio dole u salunu čuo sam dva lovca kako govore o vama. Na jednom mi je bilo jako teško.

Nekad idem dole u štalu i izvedem svoga konja. Ali, ja ga ne jašim ni onda kad bi mi ga crni dečak osedlao. Mislim čak da više i ne mogu. To znači da i sam više ne želim.

I tako sve prolazi. Ovde u uglu moje sobe stoji vaša „vinčesterka... Mislim na pušku, ko-

ju ste mi vi jednom poklonili, a ja još nijedan jedini put nisam iz nje pucao. Pored nje stoji brenai. Moje karte leže na patosu koji je uglačen voskom. Rekao sam devojci da mi više ne maže voskom, jer mi to miriše na bolnicu. A od toga neka me bog sačuva!

Danas je nedelja. Kako su usamljeni, mirni i tihi bregovi. I ja sam...

Rado bih vam pisao nešto lepše. Možda sutra. Baš dolazi jedna dama kod mene. Ona hoće da bude rančerka. Njena tamna koža to i potvrđuje — ali inače, ona je prava dama. Šaljem vam pismo sa poštom ruže.

Do viđenja, šerife.

Džon H.”

Tek tiho kašljucanje Alisona vratilo je šerifa u stvarnost.

Tako oskudne su bile reči prijatelja, a toliko mnogo su kazale.

Holidej se svakako osećao umorno i jadno u svojim bregovima. Bolest ga je po svoj prilici oborila, iako se trudio da to sakrije.

— No, zar lepotica ne piše ništa lepo? — njuškao je Alison.

Vajat je okrenuo glavu i video faunsko lice zločinca.

Gorak odgovor mu je stajao na jeziku, ali ga je on progutao i otišao bez reči.

To je ostavilo neočekivani utisak na Alisona i on je sad bio čvrsto ubeđen da je lepa Ajrin bila šerifova ljubavnica.

— No, čekaj, stari dečko, to ću

ti ja već zasoliti. Kunem ti se. — šaputao je nečujno

U tom trenutku čuo se jedan hitac od depoa Santa Fea.

Klej je video kako je šerif dobio udarac i klonuo na stranu, da bi najzad pao na stub krova.

Šerif je bio udaljen od Alisona svega četiri ili pet koraka. Sada je skliznuo pored stuba i skljkao se na zemlju, gledajući Alisona široko otvorenim očima.

Alison je stajao kao prikovan. Onda se odjednom u njemu pojavio divlji trijumf, da mu je došlo da vrisne.

Ali, trijumf se odmah pretvorio u strah. Potrčao je napred, kleknuo je pored šerifa i pritisnuo mu obe ruke.

— Vajate! — stenjao je. — Valjda ne mislite da sam ja...

— Gde su oni? — procedio je šerif kroz zube.

— Ko?

— Vaša braća!

— Moja... ah, vi mislite Mak i Rik? Oh... oni su... ja mislim... oni mora da su još u... Dakle, to znači da bi oni već morali biti u gradu. Ali, valjda ne uobražavate da su...

Sada je ranjenik skočio i tako je udario Kleja po glavi, da je ovaj pao sa terase.

Vajat se uspraviio na kolena. Klej se odmah podigao i čučao pored njega.

— Šerife, ja vam se kunem da Mak i Rik nemaju ništa sa tim!

Čovek iz Misurija je okrenuo

glavu. Klej je primetio da iz šerifovih usana teče krv.

— Vajate! Vi ste ranjeni, hoidite!

Hteo je da ga podigne.

Ali šerif se odjednom podigao na noge i besno ga je pogledao.

— Beži, čoveče, inače...

Klej se i nehotice povukao pred rečima i pogledom šerifovim, iako je bio jak kao medved.

— Dobro, idem! Vi možete samo da me osumnjičite! Đavo da ga nosi, to je bio puščani metak, a ja nemam nikakvo oružje kod sebe. Mak uopšte ne zna da barata puškom.

Sad ga je čovek iz Misurija zgrabio i povukao sebi:

— Ali, Rik, zar ne... tvoj brat Rik odlično barata puškom!

Krv je počela jače da curi iz ugla usana. A Klej, kome je bilo vrlo neprijatno kada su ljudi počeli da dolaze i poznali šerifa, jednostavno je otišao.

Stigao je i pomoćnik Pots i odsutno gledao u šerifa.

— Šefe, šta se dogodilo? Da vas nije ovaj mangup ozledio?

Vajat je vrteo glavom.

— Pustite ga, Potse.

Izvadio je svoju maramicu iz džepa.

Klej je video tamnu, krvavu baru na podu. Pogledom je pratio pravac rane i primetio da iz levog šerifovog rukava curi krv.

Bandit je teško gutao pljuvačku.

Vajat je pritisnuo maramicu

na gornji deo ruke i sada se tek videla velika krvava mrlja.

Sve se više ljudi sakupljalo.

I odjednom je među njima stajala En Keli. Široko otvorenim očima gledala je u šerifa. Dogurala se napred i pocepala je rukav sa košulje ranjenika i ugledala veliku ranu na ruci.

Kad je pogledala čoveka u lice, primetila je da mu i iz usta curi krv.

Sada su se sa druge strane ulice čula dva pucnja.

Šerif je okrenuo glavu.

To je bio revolver Bila Tigmana. Poznao ga je po zvuku.

Gradonačelnik Keli je takođe bio tu.

— Brzo, Vajate, kod doktora Simsona je još svetlo!

— Ako ga nema, mi ćemo ga napraviti — rekao je visoki Pots.

Šerifa su pomerili.

Vajat je pogledao oko sebe.

Preko puta, pored razbijenog prozora, stajao je Klej Alison.

Vajat se oslobodio žene i gradonačelnika, gurnuo je Potsa u stranu i pošao je upravo na Kleja. Približio mu se i sasvim tiho mu je rekao:

— Ako je predašnja čuška pogodila pogrešnog čoveka, onda bi mi bilo žao. Ali, ja ne verujem.

Klej je ćutao.

Vajat se okrenuo, ali još mu je preko ramena dobacio:

— I nemojte da zaboravite, Kleju: ako ja utvrdim da ste vi umešani u ovu svinjariju, đavo

će vas odneti, sa vašom braćom zajedno.

Ostali su već pozvali lekara.

Vajat je vrteo glavom kad je oko sebe video zabrinuta lica.

— Pa nije to ništa.

— No, čujete, dođite brzo! — rekla je En Keli.

Ali je „gvozdeni“ čovek iz Misurija odbio.

— To zaista nije ništa, gospođice Keli.

Sada je stigao i doktor Simson. A od depoa se ponovo čuo kolt pomoćnika.

Šerifa su morali na silu da odvedu u doktorovu kuću.

Kada su se ljudi razdelili, Vajat je pogledao oko sebe.

Kelijeve su stajali iza njega.

Žena je pocrvenela do ušiju, okrenula se i izašla napolje.

— Sada joj je valjda već previše — rekao je zbunjeno gradonačelnik.

Doktor Simson je očistio rane i previo, a šerif je za to vreme jednako mislio na Džordžijanca, sa kakvom je veštinom on obavljao taj posao.

Na sreću, rana u ustima je bila sasvim bezazlena.

Kad se šerif podigao, primetio je krvavu košulju na patosu, a lekar mu je rekao da je dobro uradio što je ruku odmah vezao, te nije mnogo krvi isteklo, što bi bilo vrlo opasno.

Napolju u hodniku stajala je žena.

Vajat je primetio kako njene oči svetlucaju u mraku.

— Imate dagan poziv — skoro nečujno je promrmijala. — Klej Alison ima pravo.

— Kako se uzme.

— Nisam mogla ni da pomislim da vi možete da budete čovek bez živaca.

— Čovek se često vara i — mnogo hvala, gospodice Keli. Laku noć.

Prošao je pored nje i izašao na terasu.

Napolju su stajali i Pots i još dva pomoćnika.

Na žalost, mangup je pobegao, ali Tilgman ga je ranio. On je pronašao krvavu maramu na rampi, kod depoa. Čovek mora da je pobegao na periferiju u sirotinjski kraj.

*
* *

Klej Alison je otišao u Alhambra-bar, gde su se ljudi veselili, kao da se ništa nije dogodilo.

Prošao je kroz bar, čak do dvo-rišnih vrata. Tamo je bilo više ljudi, koji su se smejali na račun jedne žene koja se spotakla sa bokalom vode u ruci.

Levo, kod poluotvorenih vrata za dogradnju čovek iz Kolorada je primetio jednu senku koja mu se javila:

— Ja sam, Alison.

Alison je brzo istrčao, zgrabio čoveka za ruku i bacio ga ispred ulaza.

To je bio „pripadnik državne policije”, Mičelson.

Alison ga je izgrdio:

— Idiot!

Mičelson je jecao.

— To nije moja krivica šefe...

— Ja nisam tvoj šef, lupežu!

Mičelson se češkao po glavi.

Klej ga je sada zgrabio za prs-luk i tresnuo o zid.

— Ko je pucao?

— Ja ne znam...

Čulo se „pljas” i čuška je za-bridela na licu „policijskog ofi-cira”.

— Pitao sam te, ko je pucao na šerifa?

— Na šerifa?! — mucao je čovek prestrašeno.

— Da, na šerifa. Čoveče, ako on umre i ti ćeš visiti!

— Da umre?! — mucao je Mičelson.

— Ali, ... trip to je ludost! Na šerifa su pucali? Na Vajata Erpa?

— Da, na Vajata Erpa. I sada želim da znam, zašto si se ti, idiote, vratio nazad. Jesam li ti rekao da ljude ne pustiš pre Gar-den Sitijsa.

— Tačno, šefe... gospodine Alison. Ali, Tik-Džimi se iznenada pojavio na boku i tražio je da se zaustavimo. On se već bio oslobodio lisica i veza.

— Ali, to je nemoguće!

— Ne, on mora da je imao ključ za lisice.

— Čoveče, ne govori gluposti. Valjda mu nije šerif stavio ključ u džep?

— Naravno da nije, ali Tik-Džimi je morao na neki način da dođe do ključa.

— Gde su Mak i Rik?

— Nemam pojma gospodine Alisone. Oni su bili pored kola i odjednom nestali!

Sada je Klej zgrabio bandita i stegao za gušu.

— Treba da te ubijem! Nisi učinio kao što sam rekao... Tik-Džimi nije smeo da bude pušten pre Garden Sitija...

U tom času se čuo pucanj u Front-stritu.

Fino uvo Alisone je prepoznalo zvuk šerifovog revolvera.

— Gde su moja braća?

— Ja vam se kunem da nemam pojma.

— Proklete budale! Sve ste pokvarili! Kad Vajat Erp uhvati Maka i Rika i ja sam gotov.

— Brzo, gubi se! Odmah posle ponoći naći ćemo se iza šerifove kancelarije.

— Dobro, gospodine Alisone. Iza... — sad se tek razbojnik preplašio i buljio je u Alisone.

— Jeste li vi rekli, iza šerifove kancelarije?

— Tačno tamo!

— Ali, mora biti da sam vas pogrešno razumeo, Alisone! Pa to je bezumlje! Zašto baš tamo? Grad je dosta veliki. Zašto baš da idemo mečki na rupu! Tamo najlakše mogu da nas uhvate.

— Čoveče, ti nikad nećeš postati pametan. Baš tamo nas niko neće tražiti! Dakle, gledaj da što pre pronađeš ostale.

— Koga mislite, gospodine Alisone? — pitao je bandit kad

se prilično udaljio od kockareve ruke.

— Moju braću, naravno! I tvoja dva krasna kompanjona.

— A Tik-Džimija?

Klej je škripao zubima.

— Kad ga vidiš, imaš da mu kažeš da od sada nema da se čuva samo šerifa, već i mene. A kad ga ja nađem, sve ću mu kosti polomiti. Tri puta prokleti kreten! Zar sam ja zato izbavio iz rupe tog bednog revolveraša da se on vrati i puca na šerifa? I da nas sve uvali u bedu! Brzo, čoveče, gubi se.

Majk Mičelson je nestao.

Majk Mičelson, to mu je bilo pravo ime. Drugo ne bi ni smeo da upotrebi u šerifovoj kancelariji, niti da ga stavi na papir pri onoj čuvenoj prevari koju je izmislio Klej Alison.

Kada je Alison jedno posle podne saznao o istoriji Tik-Džimija, odmah je stvorio plan kako da se osveti šerifu za naneseu uvredu u Taskozi. Dakle, on će da oslobodi Tik-Džimija pre nego što dođu ljudi iz prave državne policije.

Sve je ispalo bolje nego što je očekivao. Mičelson i njegova dva prijatelja su stvarno jednom služili u državnoj policiji, ali su zbog pića bili izbačeni. Oni su se družili sa braćom Kleja Alisone. Klej nije ni obraćao pažnju na tri mangupa koji su dolazili kod njegove braće, dok jednog popodneva nije čuo da govore o šerifovim zatvoreniciima.

Micelson, Losov i Dženkins su još uvek imali svoje uniforme koje su za ovu priliku morali da obuku. A ova druga dva čoveka su bila Klejova braća. Klej, kao i uvek, nije u tome imao ličnog učešća...

U ovom poduhvatu su imali neverovatnu sreću da Vajat Erp nije bio prisutan, pa čak ni Bil Tilgman, a šef pomoćnika ležao je bolistan.

Po nalogu Kleja ljudi su imali zadatak da sa kolima što brže stignu do Garden Sitijsa, gde će osloboditi konje, a ukradena kola bi ostavili na putu. Ključ za zatvorenike bi stavili na krov od kola.

Tako je bilo planirano.

Onda se odjednom među njima pojavio čovek sa žutim licem. i zahtevao da stanu. Tako je bar Micelson ispričao. U stvari, dogodilo se malo drukčije. U svakom slučaju, Tik-Džimi je bio taj koji se pojavio na boku i pozdravio svoje osloboditelje i istovremeno naredio da se vrate natrag.

Oba Alisona su bila protiv toga.

Ali Tik-Džimi je razumeo da ih privoli da zaustave kola, a onda mu već ništa više nije bilo teško. Naredio je da njegove drugove oslobode lisica.

Oba Alisona nisu mogla ništa drugo da urade već da psuju i da svoje konje odvedu.

Tik-Džimi je onda okrenuo kola, tako da i drugi nisu imali kud nego da se sa njim vrate.

— Ja moram da ubijem šerifa! — vikao je Tik, dok su mu oči sevale, a on divlje udarao konje.

Posle tri četvrti sata stigao je ponovo u grad. On je sa tim istim kolima, koja su mogli da prepoznaju, došao do kapije zatvora u Bridž-stritu.

Tek sada je skočio sa njih. Mek Lod, Šapman i Džojls su ga sledili.

Čovek iz Indijane, je bio taj koji je pucao iz mraka kod depoa Santa Fea, čim je spazio Vajata Erpa na tremu.

Tilgman je sa još dva pomoćnika pretražio celu okolinu oko depoa i svojim revolverom nije ranio revolveraša, već visokog Džojlsa. To je bila samo površinska rana, koju je zločinac vezao maramom, a koju je pri bekstvu izgubio.

Tik-Džimi i Mek Lod, napustili su depo, čim se završilo puškanje i sakrili se u mrak kod preona, koji se sučeljavao sa šerifovom kancelarijom, jer i Džimi je mislio isto kao i Klej Alisn, da će ga tamo najmanje tražiti.

Šapman se pojavio iz istog razloga dva minuta kasnije, a gde se Džojls sakrio, to niko nije znao.

— Možda ga je šerif uhvatio — mislio je Šapman, teško dišući.

Revolveraš se smejaio u sebi.

— Nemoj da brineš o tome, Krise, jer šerif neće više nikoga uhvatiti. Naprotiv: njega je uhvatilo. Ja sam ga ubio. I siguran

sam da će hiljade naših kolega biti zadovoljni.

On se uspravio i duboko udahnuo vazduh.

— Mora, naravno, da se obznani da sam to bio ja koji ga je udesio. Moramo da sačekamo sahranu, a onda ćemo se mi probiti. Kad bude ležao u zemlji i u ovom gnezdu će se mnogo štošta izmeniti. Ja cenim da će onda sasvim drugi ljudi doći na površinu.

— Misliš li na nas? — glupo je zapitao Kris.

— Nego na koga? — viknuo je Džim, ispružio je ruke i sklonio kosu sa čela.

— Šteta za moj lepi šešir. Sigurno sam ga ostavio u zatvoru. Ali, ja ću ga opet uzeti kad ostali budu ispraćali šerifa. Budite uvereni u to.

— Samo da nisu uhapsili Stiva — mislio je Šapman. Ja treba od njega da dobijem sedam dolara koje sam juče dobio na pokeru.

— Zaveži! brcnuo se na njega revolveraš. — Sad se radi o ozbiljnim stvarima, a ne o sedam dolara i o Stivu. Oba se mogu lako prežaliti. Sad imamo po prvi put da mislimo na budućnost. Jasno?

Nijednom od njih dvojice nije bilo jasno, ali oni su ipak odobravali.

— Ubistvena greška je bila to što smo se tako brzo našli u Dodž Sitiju — rekao je Eir. —

Tako nešto mi se više nikad neće dogoditi.

— I neće se više dogoditi, jer ćemo mi ovaj lepi grad uzeti u svoje ruke — rekao je Tik-Džimi.

— Jesi li video šerifa kad je pao? Držao sam ga za lava, kad je on jedan upao među nas, a kako ga je samo jedno malo zrno uništilo.

On je odjednom postao govornijiv.

— Ovo je sad velika šansa za nas i mi ćemo ceo grad preurediti!

— I kako ti to sebi predstavljáš? — hteo je da zna Mek Lod.

— Tu nema šta da se razmišlja — ja ću biti šerif, a ti ćeš biti gradonačelnik.

Eir je gladio bradu i zapitao:

— Da li ti zaista veruješ da će ljudi nas revolveraše uzeti kao zamenu za jednoga Erpa?

— Da nas uzmu? — smejaio se revolveraš. — Čoveče, zar si ti zaista tako blesav, ili se samo tako pretveraš? Ko uopšte pita nekoga? Mi smo tu i tačka! Ja sam već video više gradova, u kojima su ljudi našega kova nosili zvezde.

Mek Lod je brundao:

— Može biti, ali ja znam da Erp ima više braće.

— Što se mene tiče, može da ima čitavo tuce.

— To ne treba tako olako da uzmeš, Džime — opominjao ga je i Šapman. — Arči ima pravo. Braća Erp imaju za sobom či-

tavo mnoštvo. I kad samo pomislim kako nas je šerif u krčmi sradio, gubim volju za tvoj predlog.

— Predlog? — Tik-Džimi se namrgodio. — Šta brbljaš, Kris? To nije nikakav predlog, to je moja volja. I ja ću to ostvariti. Jasno?

Šapman je samo slegao ramenima i odvratio:

— Eto, na primer, Virdžil. I on je šerif Federalne policije. Ja sam o njemu mnogo slušao. On je bio u vrućem pohodu na tombstonski OK-Koral. I Morg, i Džems i još mnogi drugi, ni sam ne znam koliko ih ima.

— Ti izmišljaš — odgovorio mu je revolveraš. — Morg je odavno ispario, a Virgil je šerif na južnom polu. Drugu braću nema. To je samo legenda.

— Može biti — dobacio je Eir — ali postoji još neko ko sigurno ne vredi manje od Vajata.

— Ko to? Valjda Masterson, ta bradata štaka? — rugao se Tik-Džimi. — Video sam ga jednom u Ontariu u lovu na bivoie. Valjda ne misliš da mogu od njega da se uplašim?

— Nisam na njega mislio — nastavio je Eir — iako ni njega ne smeš da potcenjuješ, Džime.

— Tako, e, pa onda o kakvoj čudnoj životinji govoriš, koja je isto tako veliki as kao Vajat?

— Doktor!

— Doktor... ko?

— Doktor Holidej!

Tik-Džimi je češkao svoju brađu.

A, ti misliš na kockara — veštački se nasmeja Džim. Video sam ga jednom. Arči, baš me zasmejavaš. On izgleda kao šibica. Da, video sam ga u Sent Luisu... — odjednom je prekinuo.

Mek Lod je grubo rekao:

— Ti ga uopšte nisi video, Džime. Ti se samo izgovaraš. Ali, to nema nikakvog smisla. A njegovu vrednost mi dobro poznajemo.

— Ah! — nasmejao se revolveraš.

Sada je Eir objašnjavao, udarajući se u grudi:

— Ja sam ga video u Kvinsiju, kako sve redom udara revolverom.

— Mene neće — kočoperio se Tik.

— Tebe neće? — prvi put se oglašio „crvenokosi”. — Ta, čoveče, on gađa na konju obada, sa sto metara s leđa. Taj će od tebe da napravi kašu, pre nego što ti i dotakneš revolver. Ja sam ga video. Bio je to „šou” o kome ti možeš samo da sanjaš! No, prijatelju, od takve figure moraš i ti da skloniš prste. I ja sam jedan jedini put video čoveka koji me podseća na njega, a to je bio njegov prijatelj Erp.

— I šta onda? Zar ga nisam udesio? Ja, Tik-Džimi? — trijumfovao je revolveraš.

Mek Lod je slegnuo ramenima. Njemu se sve to nije dopadalo. On

bi najviše voleo da se uopšte nije vratio u ovaj opasan grad.

— Naravno, nije teško nekoga s leđa udesiti. Ali, čovek ne treba da hvali dan pre noći.

— Već je noć — kreštao je ubica.

— Da, ali je Erp gvozdена kost. I ti sigurno nisi prvi koji si na njega pucao s leđa. I ja ne mogu da zamislim da je time moć toga čoveka uništena. Taj momak ne umire tako lako, a verovatno se za takve slučajeve osigurao. I umesto da prisustvujemo dočeku doktora iz daljine, ti mi tu fantaziraš o šerifskim snovima. Ja se odričem svega.

— Dobro, onda se gubi!

Mek Lod se ugrize za usnu.

Sad ga je revolveraš gurnuo.

— Kukavico!

Mek Lodu su oči sevale.

— Ne govori gluposti, čoveče. Ja sam samo oprezan. A do juče i ti si to bio.

— I šta sad nameravaš?

— Da isparim. Što brže mogu.

— Dakle ipak: kukavico!

Sada se Eir približio svome kompanjonu.

— Džime, budi oprezan. Samom još niko nije tako govorio, pa nećeš ni ti! Ti si uvek bio razlozan partner — ali od juče više nisi.

Tik je namignuo levim okom i klimnuo glavom.

— U redu. Možda ti zaista imaš pravo. Možda je stvarno bolje da se gubimo odavde i da ne

stajemo pred kockarev revolver.

Ali, on nije tako mislio kao što je govorio. Odjednom ga je obuzeo strašan gnev protiv dojučerašnjeg partnera, sa kojim je mnogo štošta preživeo.

Najednom je postalo vrlo tiho kod zida gde su u mraku stajala tri bandita i gledala osvetljenu Front-strit.

U ovoj tišini začuo se konjski topot.

Banditi su videli priliku jahača koja se u svetlosti Front-strita oštro ocrtavala. Iako je svuda vrvelo od ljudi, jahač se nije mogao prevideti.

To je bio čovek retkih dimenzija, pa su ga tri razbojnika za bezeknuto posmatrala.

Ajrin je odjednom progovorio:

— Da, ovoga sam zaboravio.

— Ko je to? — tiho je zapitao Šapman.

— Još pitaš?

Tik-Džimi je na to rekao:

— To je Luk Šort.

Na to se nije više imalo šta reći. Od reke na ovamo duvao je laki povetarac, koji je donosio sitan pesak.

Šerif je primetio senku na železnici i pratio je. A kad je čovek pokušao da pobegne prema obali reke, povikao mu je da stane. No čovek nije poslušao i žurio je i dalje u istom pravcu.

Onda je šerif opalio metak kao opomena.

Čovek, koji je u divljim skokovima grabio prema reci, bio je visoki Džojš. Ali kad se dokopao žbunja, okrenuo je prema istoku i držao pravac prema kolibama.

Dahćući stigao je do njih, potrčao pored, zavio za ugao i odjednom ga je neko zgrabio i uvukao unutra kroz vrata koja su se za njim trenutno zatvorila.

Jedna znojjava ruka pritisnula mu je usta.

— Jezik za zube! Ovde si kod prijatelja! Ko je iza tebe?

Kad mu je čovek skinuo ruku sa usta, Džojš je zastenjao:

— Mišlim da je šerif. Ali ne znam sigurno. U svakom slučaju je čovek sa zvezdom.

— U redu. Onda zahvali bogu da si prošao pored mene. Ovde teško da će te tražiti.

Čovek koga je uveo u tamnu sobu, navukao je papir iz rolne na prozor i upalio malu kerozinsku lampu.

Džojš se obazreo po sobi. Pred njim je stajao momak u košulji, oštre brade, duboko usađenih očiju, uvučenih grudi. Pantalone je povukao skoro do ramena.

— Jesi li bio gore kad su pucaali na šerifa? — pitao je Džojša?

— Bio sam, ali nisam pucao.

— Šteta. Nisi imao tu čast. Kad Erpa jednom ne bude bilo, ni mi nećemo više tavoriti ovde u kolibama, već gore u Front-

stritu. I sve će biti dukčije u našem gradu.

Džojš ga nije dobro razumeo.

On je nastavio:

— Vidiš, uvek ima onih koji žive dobro i onih koji jedva satavljaju kraj s krajem u ovako bednim kolibama.

Skitnica Jan Hugen nije pričao da je bio lopov, da je više puta bio iza rešetaka, celih devet godina svoga života. Uvek je bio u bekstvu i tek sad, od pre godinu dana, stanuje u toj kolibi na reci u Dodž Sitiju. A da je bio neki drugi čovek od zakona, na mestu Vajata Erpa, skitnica Hugen ni onda ne bi mogao da nađe mir.

Baš se Vajat Erp svim srcem trudio da pomogne tim zabludelim skitnicama, ali mu oni, kao i Hugen, nimalo nisu bili zahvalni. Hugen se umešao među bandite, učestvovao je u tučama i uvek je bio protiv zakona i protiv šerifa.

Kao i uvek kad bi gore u Front-stritu došlo do pucnjave, dole u naselju je bilo spremno za uzbunu. Kada je čuo pucnjavu u gradu, Hugen je celu noć stojao u otvorenim vratima i smejaao se zadovoljno. Njemu je bilo jasno da će prvi čovek, koji se pojavi, ovde tražiti zaštitu od potere i od zakona.

Dok su tri Tikova bandita bila blizu šerifove kancelarije, dotle ih je Vajat tražio dole na obali i u kolibama.

U jednoj oronuloj kolibi živio je šezdesetogodišnji Rob Kalvit.

On je pre mnogo godina radio u šerifskoj kancelariji, ali je zbog neke greške bio otpušten. No, pošto je bio vrlo siromašan, šerif ga je češće posećivao i pomagao koliko je mogao. Ali, Kalvit nije više imao želje da ode u grad. On je više puta bio od koristi šerifu, kad se poneki lopov sakrivao u kolibama. Ali sada je Kalvit slegao ramenima i vrteo glavom.

— Nemam pojma, maršale. Ne mogu da vam pomognem, jer mangupa nisam video.

Nije imalo smisla da ide dalje po naselju, jer skoro u svakoj drugoj, ili trećoj kolibi živeo je poneki čovek van zakona, a od njih nije mogao da dobije nikakvu pomoć.

Maršal je napustio kolibe i gledao je prema Front stritu, koja je bila udaljena jedan kilometar.

Iznenada između kuća primetio je plamen. Plameni jezici su dolazili iz pravca Sante Fe- depoa, a u sledećem trenutku već je goreo toranj u kome su bile smeštene žitarice.

Vatra je bila tolika da se ogleдалa u reci. Šerif je stajao ukočeno i zurio u strašnu sliku. On- da je pojurio preko livada prema depou. Stigao je na trideset koraka od depoa, kad je u tornju došlo do eksplozije. Goruće grede i ostali materijal leteli su po vazduhu kao hici.

Iza jedne goruće barijere šerif je primetio u svetlu plamena jed-

nog čoveka, srednje visine, krivih nogu, žutog lica i sitnih očiju.

Tik-Džimil

Čovek iz Misurija prosto nije mogao da veruje svojim očima. Zažmurio je i ponovo ih otvorio i pogledao u čoveka.

On je to bez ikakve sumnje.

Vajat to nije mogao da shvati. Još nijednom banditu nije uspelo da pobegne iz njegovog zatvora. Ali ovaj čovek nije više ni bio u zatvoru. Odveli su ga pripadnici državne policije. Ogromnim koracima šerif je obišao plameni deo tornja i približio se onom mestu gde je stajao revolveraš, ali njega više nije bilo tamo.

Tik-Džimi je nestao.

Vajat je još jednom pogledao na vatru i pošao je prema svojoj kancelariji.

Kid Kej mu je dolazio u susret.

— Maršale, depo gori!

— Ma šta kažeš mladiću!

Vajat ga je ispitivački pogledao

— Opiši mi ljude koji su odveli Tik-Džimija, ali potpuno tačno.

— Dobro. To su bili pripadnici državne policije. Ja sam ih video. Šta se to dogodilo?

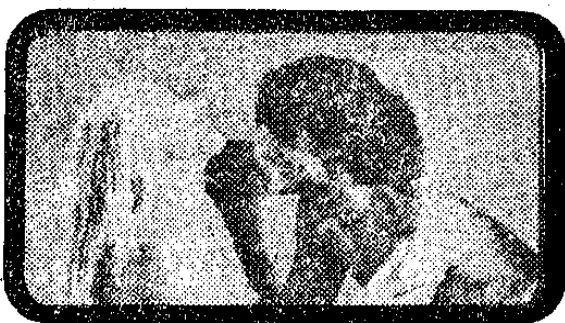
— Tik-Džimi je pobegao. On je u gradu. A po svoj prilici je podmetnuo vatru u depou.

Maršal se opet osvrnuo i kada se približio tremu, prišla su mu dva čoveka u neobičnoj uniformi državne policije.

Jedan čovek sa plavom kosom

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

KUPIDON

dodirnuo je obod šešira, pozdravljajući ga.

— Vi ste Vajat Erp, zar ne? ja bih vas odmah poznao, moje ime je Lionel...”

Vajat je uhvatio obojicu za ruku i poveo ih je u kancelariju.

Oni su gledali iznenađeno u lice šerifa.

Vajat ih je posmatrao ispitujućim pogledom, a onda je ispričao ono što se dogodilo.

Šef-narednik je sada izvadio metalnu značku i pokazao je šerifu.

— Da, da. Ni ja nisam sumnjao, gospodine Beltone. Sad bih hteo samo toliko da znam, koji su to lupeži bili, koji su Tika izvukli odavde.

Kid Kej je bio najnesrećniji čovek na svetu.

Vajat ga je gurnuo.

— Ne uzbuđuj se. To se moglo svakome dogoditi. Vidiš da čak ni ja nisam posumnjao.

— Ipak, vi biste sasvim drukčije postupili. I vama se tako nešto ne bi dogodilo. Moja prijateljica ima pravo kad kaže da ja nisam sposoban za ovakvu službu.

— Ne govori gluposti dete. Bolje pronađi Bila Tilgmana.

— On je bio ovde. Kad je neko

povikao „vatra” on je otrčao.

Požar je dosta brzo bio lokalizovan, ali je šteta bila prilično velika.

Jedva da su vatru u depou ugasili, kad se proneo drugi glas: „Vatra gori u Valnut-stritu.”

Kad je šerif stigao do nove vatre, video je da se radi o velikoj robnoj kući za odela, „Volf i Co.” Palikuća je zgradu upalio sa više strana, tako da joj nije bilo spasa. Ljudi su bežali preko ulice kao mravi.

—Vajat Erp, koji je od Valnut strita krenuo u drugu avenuju, išao je jednom uskom stazom koja je vodila pored uličnih dvorišta, kada je odjednom pred njim iskrsnuo čovek i opalio.

Metak ga je samo okrznuo, a on je odmah odgovorio vatrom. No, čovek se već bio izgubio u nekom dvorištu.

Vajat je potrčao preko susednog dvorišta i primetio je kako je čovek kroz kapiju izašao na Valnut-strit i izgubio se. Ali na njegovo iznenađenje, neko je begunca gigantskom pesnicom vratio natrag u dvorište.

Vajat je u slaboj svetlosti koja je dolazila iz otvorene kapije, primetio ogromno telo čoveka, kojega bi prepoznao među milio-

nima ljudi. To je bio Teksašanin Luk Šort.

— Tu si „Mali”! — viknuo je Luk Šort čoveku koga je pesnicom ubacio u dvorište. — Znao sam da ću te opet sresti.

Zgrabio ga je i podigao.

— Dođi, „Mali” na svež vazduh, da bismo se bolje upoznali.

— Ja ne znam šta vi hoćete od mene, gospodine... Gospodine ja vas i ne poznajem.

— Vrlo dobro me poznaješ, nemoj da izvodiš. A sad hajde sa mnom.

— Šta sam vam učinio?

Vajat je prepoznao glas Stivena Džojisa.

— To će se već pokazati. Prvo ćemo da idemo kod maršala. Možda će on imati cipele koje će ti pasovati. Ja sam uvek protiv onih ljudi koji beže kada me sretnu.

— Ali, ja nemam ništa na savesti, gospodine Šorte, kunem vam se.

— Vidiš ti, kako lepo izgovaraš moje ime. Hajde sad.

— Gospodine Šorte, ja sam se samo uplašio, kad sam vas video, a ni maršal nema ništa protiv mene...

— Verujem ti.

Luk je samo toliko rekao.

Vajat je stigao, a Luk mu je viknuo u susret:

— Prokletstvo! Znao sam da ćete biti u blizini, kad god se negde nešto događa! Helo, Vajate!

Pozdravio se sa maršalom, a da bandita nije pustio.

— Izgleda mi da čeznete za ovim čovekom.

— On je jedan od Tikovih ljudi. On je večeras od jedne bande lažnih pripadnika državne policije oslobođen iz zatvora i pušten u grad.

— Tikovi? Prokletstvo! Kad sam bio u Vičiti, čuo sam od jednog lupeža o njima. Tik-Džimi, zar ne, sa Arčinom Mek Lodom i sa pretučenim Šapmanom Dakle, i ovaj mangup pripada njima?

— Da, on je Stiven Džojis.

— Vidite, Vajate, ja treba samo kod vas da dođem i odmah se nešto dogodi. Otkada sam otišao od vas, ništa mi se nije dogodilo.

Dok su išli putem prema kancelariji, Luk mu je u svom živahnom maniru ispričao šta ga je dovelo u Kanzas. Ali, iako mu je dosta ispričao, to je bila samo želja da ubedi maršala, koliko se raduje što ga opet vidi.

— Vi ste, Luk, stigli u pravi čas.

— Zbog Tikovih?

— Ne samo zbog njih.

•
• •

Džojša su odveli u zatvor.

Kad su obojica bili pred kancelarijom, maršal je objasnio:

— Ja imam od nekog vremena novog prijatelja.

— Nešto kao Ajk Klanton?

— Da, tako otprilike. I, ako se ne varam, on je izgleda još opasniji.

— Koga? Zar postoji i tako nešto?

— To je Klej Alison.

Džin je skinuo šešir sa čela, a ruke je stavio na kukove.

— Klej Alison? O tom mangu-pu sam već dosta slušao. Ja sam mislio da su ga negde već preklali.

— Ne, on još uvek živi.

— Gde se krije? Zar on nije negde u Simaronu? U Las Animas Kaunti.

— Da, odande je rodom. Ali trenutno se nalazi u Dodž Sittju.

— Zar ovde u gradu? Prokletstvo, kako ovde ljudi imaju živce! — On je ovde, a i njihova braća, Mat i Rik. To jest, za njih nisam baš sasvim siguran, ali ne mogu da se oslobodim osećanja da su i njegovi prsti umešani u

oslobođenje Tikovih ljudi. Ali, ne mogu da dokažem. Gde god se on pojavi, nešto se događa. Dva puta je već bio umešan u prljave priče, ali se uvek nekako izvuкао. Ako bih ja sada mogao da nađem dokaze, on bi bio gotov.

Šerif je dobio jednog jakog pomoćnika, koji mu je naročito sada bio vrlo potreban.

Bil Tilgman, koji je sad po povratku doznao od Kida Keja o vraćanju Tikovih i o dolasku džina, trljao je ruke, pošto je usput i opsovao.

— Luk Šort? Dobro, toga trebamo! To je najbolja zamena doktoru Holidaju. Jer on je šerifu najnužniji. Dopusti, Kide, sad ćemo braću da razbucamo.

Ali, od razbucanja nije bilo ništa. Tik-Džimi nije nigde mogao da se pronađe, niti on niti Eir, niti Kris Šapman.

Uostalom, jednog od bande već imaju. Ali, Džojš uopšte nije hteo ni reč da kaže o oslobađanju niti o oslobodiocu. O poslednjem nije, u stvari, ni imao šta da kaže jer nije poznavao ljude koji su oslobodili njega i njegove drugove.

Pošto je potera za Tikovim ljudima trajala do ponoći, bez ikakvog rezultata, šerif se odlučio da potraži Kleja Alisona.

U Alhambri nije bio. Niti u susednom Siti Hotelu ga niko nije video. Zajednički su ga tražili u svim kućama za stanovanje, ali bez rezultata.

— Postoje još nekoliko mesta na periferiji, gde bismo mogle da ih potražimo, ali to bi dugo trajalo — rekao je maršal.

Stajali su ispred Cimermanove trgovine i gledali su dole prema ulici.

Teksašanin je stavio među zube jednu od svojih dugačkih virđinija cigara i rekao:

— Ta hulja! Valjda nema živce da odsedne u Dodž Hauz-hotelu?

Serif je vrteo glavom, ali jednog neprijatnog osećanja nije mogao da se oslobodi; Mislilo je na En Ajrin Keli, koja sigurno stanuje u Dodž Hauz-hotelu.

— Ne, ne, to ne verujem. Za tako nešto takav čovek nema para.

— Nikad se ne zna. Toliko, koliko sam o njemu čuo, on je „dendi” koji može da dođe na takvu pomisao.

— Moguće. Hajde da pogledamo. Pogledajte bolje vi.

Džin je zbunjeno okrenuo glavu.

— Kako to, zar vi nećete sa mnom?

I sada je maršal ispričao istoriju o En Keli.

Teksašanin se glasno nasmejavao, rugajući se.

— Stvar mi se jako dopada! Devojku moram da vidim, Vajate. Šteta što i vi nećete da dođete sa mnom.

— U redu idem i ja.

Pošli su zajedno u Dodž Hauz-hotel, a Vajat je pustio Teksašanina ispred njega.

Džin je ušao u recepciju i razgledao je po hali. Levo je bio mali, elegantni salon za kockanje.

Vajat koji je stajao iza Teksašanina, rekao je:

— Ne, ne verujem da se on ovde zadržava.

Džin je namignuo jednim okom i šapnuo:

— Tamo, preko puta, sedi jedan čovek za stolom sa ženom i igra. Na žalost, ne mogu da vidim ženino lice. Ona ima crnu loknastu kosu i hm — vazdušasti stas. Mangup ima crveno-mrko lice...

Vajat je gurnuo džina u stranu i pogledao u salon.

— Do đavola, eno ga tamo!

Vajat se okrenuo i pošao ispred Teksašanina u hotel.

Klej Alison je podigao glavu, kad ga je ugledao.

— Helo, maršale, hoćete li jednu rundu sa nama?

Žena je ukočeno gledala u Vajatovo lice, ali ništa nije rekla.

— Ja igram jednu partiju pokera sa gospođicom Keli. Dozvolio sam sebi da je zamolim — objašnjavao je Alison.

— Gde su vam braća? — strogo je pitao maršal.

— Otkud ja znam? Nisam ih ni video.

— Slušajte, Klej, dogodila se još jedna svinjarija. Tikovi ljudi su izvedeni iz zatvora. Ja sam na tragu ljudima koji su im pomogli. Mogu sam da se nadam da nijednog od njih ne poznajete.

— Hej, maršale, šta se to mene tiče i kakva posla imam ja sa ljudima koji ovde prave kojekakve svinjarije!

— Baš zato. A sad hteo bih da vam savetujem da se pobrinite za svoju braću.

Klej je vrteo glavom.

— Ne, maršale, ja nisam čuvar svoje braće.

Luk Šort se počeošao po potiljku.

— Ovu rečenicu sam već negde čuo.

Klej ga je pogledao.

— Da, gospodine Šorte, ja cenim ipak to što ste vi Luk Šort.

Vi ste to sasvim sigurno čuli. To stoji u bibliji i to na prvom listu. Kain je izgovorio.

— Tačno — odvratio je džin gundajući. — Kain, koji je svoga brata poslao u pakao.

— On ga je ubio — rekao je Klej sasvim tihim glasom, dok je mešao karte.

Maršal se okrenuo i stisnutim zuba napustio salon.

Dok su obojica stajala na stepeništu, džin je brundao:

— Imali ste pravo. Mangup je vrlo opasan.

Više pijanih kaubojja je izlazilo iz bara. Posrtali su na ulici i odjednom se čuo pucanj.

Koso preko puta na pekari razbio se prozor. Ovoj pucanj imao je lančanu reakciju, tako da su i ostali goniči u trenutku izvadili svoje koltove i hici su zapraštali.

Staklo je zazvečelo, a ljudi su vikali.

Vajat je prvo zadržao hordu i prvog čoveka, koga je uhvatio, bacio je jednim krošeom na pod. Na njegovo beskrajno iznenađenje, to nije bio niko drugi no nadzornik vodiča, Džoni Norton.

Vajat je stavio ruke na kukove i sagnuo se prema njemu.

— Džoni, jeste li poludeli?

Kauboj se digao.

— Ne znam, šerife, ali vi ste strašan sitničar!

— Sitničar? Brzo opametite svoje ljude, ili....

To uostalom nije ni bilo potrebno. Jer kolos iz Teksasa već je sve doveo u red. Oko njega su ležali goniči i dremali.

Luk je trljao ruke i visoko savio rukave na košulji.

— Ima li još kakva posla, maršale?

Vajat je uhvatio goniča i podigao ga je sa patosa.

— Džoni, pokupite vaše ljude i vodite ih. I to je moja posljednja opomena. Ako naiđem na još jednoga koji se šunja okolo, svi će dobiti zabranu za grad.

— Ja ne mogu sebi da pomognem — mrmljao je pijan čovek.

— Vi ste jednostavno sitničavi...

Ljudi su se sakupili i otišli. Kada su stigli do visine gde je bila vatra kod depoa Santa Fe, iz mraka je Norton čuo kako ga neko zove:

— Dođite, mladići!

Posrtali su po mraku i stigli do čovek koji ih je dočekao. Bio je srednje visine, krivih nogu i imao je okrugao kanadski šešir.

To je bio Tik-Džimi, ali ga kauboji nisu poznavali.

— I ja sam isto gonič kao i vi. U Oklahomi.

To je bila stvar koja se teško mogla dokazati. Neobičan čovek nastavio je da govori:

— Ja sam isto kao i vi i ne dozvoljavam da me neko kruto tera. Ako je veliki Šort uobrazio da može da zastupa pokojenog šerifa Erpa, onda se on jako vara.

Džoni Norton je protrljao oči i gurnuo šešir na potiljak.

— Hej, amigo! Ne znam ko to govori i ko je pokoljni?

— No, pa šerif. On je sinoć ubijen.

Sad se gonič grhotom nasmejao.

— Hej, mladiću, šerif je živ i to kako živ! On mi je pre nekoliko minuta takvu pljusku prilepio, da sam se pušio.

Tik-Džimi je teško gutao pljuvačku. To tek ne može biti istina. Da li je moguće da je čovek koji je stajao pored džina bio Vajat Erp? Dakle, on ga ipak nije pogodio!

Bes je rastao u njemu. Ali, on se savladao i brzo snašao u novoj situaciji.

— To drugari ne menja stvar. Sad tek imamo prava da se složimo.

— Ja ne razumem — brundao je Džoni Norton.

— Odmah ćeš razumeti, amigo! Mi smo slobodni džentlmeni, mi nemamo potrebe da dozvolimo da nas drugi knutom teraju. A ovaj Vajat Erp je u tome najgori na celom Zapadu! Ako ovaj čovek nestane, svi ćemo imati mira. On misli da može da nas omalovažava, ali mi se ne damo!

Čovek iz Indijane nije mogao da smisli veštiji govor. A reči su kod goniča padale na plodno tle. Oni su stvarno mrzeli ljude koji su ih omalovažavali. Ali, oni nisu bili dovoljno pametni, da uvide da je iz ovog stranca govorila mržnja. Ozbiljni kauboji su ipak znali da Vajat Erp nije omalovažavao radne ljude, jer je i on jednom pripadao njima, čak ih je naročito cenio i bio im naklonjen. Malo je bilo ljudi od zakona, kod kojih su kauboji bili bolje upisani, nego kod njega, a to je bila stvarnost, koju zbog alkohola i divljih reči ovog đavolskog čoveka nisu mogli da sagledaju.

— Ja ne znam — govorio je šef goniča. — Meni se čini da ne bi trebalo to tako ozbiljno da uzmemo.

— Mi moramo ozbiljno to da uzmemo — ubeđivao ga je bandit. — Ako mi to ne uzmemo ozbiljno, biće nam iz dana u dan sve

teže i gore, pa ćete morati da spavate u koralu sa stokom, a i zato što vas ovaj zvezdonosač neće primiti da uđete u grad. To je tako. Oslonite se na mene. Ja ga dobro poznajem. Niko ga bolje ne poznaje od mene.

— Ko si ti?

— Rekao sam već, ja sam isto tako gonič kao i vi. Moje ime je Džim. To mora da vam bude dovoljno. Ja sam šef jedne grupe poštenih i odvažnih ljudi, koji su se odlučili da pobede Vajata Erpa svim mogućim sredstvima i ove noći mi ćemo ga ubiti.

Norton je prešao rukom preko lica, skinuo šešir i gurnuo kosu unazad.

— Hej, pa vi ste onda i vatru podmetnuli?

— Da! — Sad je Tik-Džimi oštrio zube. — Mi smo je podmetnuli i odlučili smo da ceo grad pretvorimo u prah i pepeo.

Sad je mržnja jasno isticala u njegovom glasu. Ali, goniči još uvek nisu mogli da je osete.

Sada je ustao šef goniča i rekao:

— Sve to mi se ne dopoda, Džime. Zašto da mi naš lepi grad uništavamo? Gde ima toliko barova, devojaka, muzike i viskija! Ne, ne, ovaj Dodž Siti je baš krasan grad i mi smo se nedeljama

njemu radovali. Neka šerif bude kakav hoće. Uostalom — opet je provukao ruke kroz kosu — ja ne nalazim da je tako loš. On je ipak sposoban čovek. Mi smo se sa njim uvek slagali. Na koncu konca, njegova dužnost i jeste to da se brine o miru, i o redu u gradu.

Norton je odjednom dobio strahoviti udarac pesnicom, od koga je pao.

Udario ga je Mek Lod, koga je u međuvremenu čovek iz Indijane opet pridobio.

Dok je Mek Lod vezivao Nortona, Tik-Džimi je podigao ruke.

— Ljudi, ostanite mirni, sve je u redu. Momak mora prvo da dođe k sebi, a onda će i on biti na našoj strani, kao i vi!

On je rekao „kao i vi” i njegove su reči opet pale na plodno tle.

Goniči su bili pridobijeni.

Šef goniča je ostao da leži iza jednog ugljenisanog stuba, koji je strahovito smrdeo. Ruke i noge su mu bile vezane, a u ustima je imao krpu.

Tik-Džimi i Mek Lod povukli su se sa svoja četiri nova kompanjona, dok je Kris Šapman ostao da čuva stražu, kao i do sada, u blizini šerifove kancelarije.

*
*
*

Kad je čovek iz Misurija napustio Dodž Hauz-hotel, Klej je momentalno napustio igru.

— Nemate više volje za igru? — pitala ga je devojkica sa osmehom.

— Ne, žao mi je gospođice. Možda bismo mogli sutra prepodne da nastavimo. A sada imam jedan mali posao da završim.

En Ajrin Keli se podigla i gledala ga odozgo.

— Da, Kleju Alisone, idite vi svojim putem, ali taj ne sme ni u kom slučaju da vodi protiv Vajat Erpa.

Klej Alison je gledao u divne, ali sada na borbu spremne oči.

— Kako to treba da razumem?

— Razumite kako hoćete — odsečno je odgovorila devojkica i otišla.

Vrteći glavom, Alison je ustao i napustio kuću.

On ni u kom slučaju nije ovde uzeo stan. Kad je dolazio iz dvorišta Alhambre, imao je sreću da vidi devojkicu samu kako reda pasijans.

Njemu nije teško padalo da je nagovori na jednu igru. A En

Keli nije našla nikakav razlog da ga odbije. Ali, ona je prema njemu ostala hladna.

Klej je, pošto je napustio kuću, savio levo u sporednu ulicu i napravio veliki zaobilazak, da bi se opet vratio u Bridž-strit, gde je u zadnjem dvorištu šerifove kancelarije ugovorio sastanak sa ostalima.

Mesto sastanka nije loše odabrano — ali tamo nikoga nije bilo.

Klej je obišao dvorište i preko puta, na uglu zatvora, primetio je jednog čoveka.

Tiho, kao nekada njegovi preci klizio je Klej napred i stigao do na dva koraka od Šapmana.

Ovaj je pošao okolo i mašio se revolvera.

Ali desna ruka čoveka iz Kolorada već je stezala njegov vrat, dok je levom zavrtao Šapmanov desni zglavak.

— Da nisi pisnuo jer ću ti zavrnuti šiju! Ti pripadaš Tik-Džimiju, zar ne?

Kris, koji nije mogao da vidi lice napadača od senke šešira, borio se za vazduh.

Klej mu je sada dozvolio malo vazduha.

— Slušaj, čoveče, moje ime je Alison, Klej Alison. Poznajem ljude koji su vas izvukli iz rupe. I

ja bih imao žarku želju da vaš vrat okrenem sasvim prema istoku i da šerifu skratim posao.

— Ali,...

Šapman se povukao pola koraka unazad.

— Ostani tu, čoveče, ili ću te sabiti u zemlju.

— Ne razumem vas, gospodine Alisone. Šta hoćete od mene?

Šapman je odjednom postao ubeđen da je njegov put došao do kraja. On nije znao na kojoj strani je Alison.

Kris je napravio grešku pitanjem:

— Vi ste na strani šerifa zar ne?

— To ćeš još dosta brzo saznati, huljo.

Onda je čovek iz Tenesija napravio drugu grešku — okrenuo se i hteo da pobegne.

Ali Klej ga je u dva skoka stigao i oborio ga na pod jednim jakim krošeom. Onda ga je uhvatio za okovratnik i povukao u Front-strit.

Kada je Klej stigao do ugla ulice, ugledao je maršala i Luka Šorta kako dolaze.

Pustio je Šapmana, skočio unazad izvadio revolver i opalio

U istom trenutku je i maršal izvadio svoj bantlajn specijal i okinuo.

Zrno je odbacilo bandita unazad. On se zateturio i srušio pored konjskog pojila. Opet se podigao i počeo da se dere:

— Smrt šerifu! Smrt šerifu!

Sad je skočio Alison iza nje-ga povukao ga je dole i odneo na trem kancelarije.

Vajat Erp i Luk Šort su ga stigli. Maršal je iznenađeno gledao čoveka iz Kolorada.

— Je li to jedan od vaših prijatelja?

Klej je odgurnuo bandita, koji je bio lako ranjen u ruku.

— Sigurno da nije, jer ga inače ne bih ovamo dovukao.

Svi su stajali pred kancelarijom, osvetljeni zidnom lampom koja je pred kancelarijom stalno gorela.

Sad je zazviždao metak preko ulice i pogodio Šapmana u leđa. Ovaj je posrnuo i skljkao se mrtav pored stepenica, ispred Teksašanina.

Vajat Erp i Luk Šort odmah su pucali u mrak. Kid Klej je iskočio iz kancelarije i pogledao u glatko cinično lice Kleja Alisona.

— Šta se dogodilo?

— Zapitajte možda vašega šefa odvratio je Alison, okrenuo se prešao ulicu i nestao u mraku **Bridž**-strita.

Vajat Erp i Luk Šort su tražili ubicu.

Opet se pucalo. Meci su leteli preko obojice, koji su se odmah bacili na tle. Vajat je šaputao:

— Već sam po drugi put u ovom svinjcu. Malo pre sam pratio jednog mangupa koji je nestao u jednoj od prvih šupa.

Bilo je sasvim slučajno da je šerif zakucao na vrata skitnice Hogena. Tek posle dužeg vremena čovek sa bradom je otvorio vrata.

Zaplašenim očima gledao je on u maršala.

— Maršal? Šta tražite vi tako kasno? Ja nemam ništa sa mladim. On je sasvim iznenađa došao kod mene i ... — prestao je da govori ali je kasno primetio da se skoro izdao.

— Ko je bio kod vas?

— Jedan mladi mršavi mangup i, ako se ne varam, video sam ga u sudskoj dvorani. To može biti Džojls.

Džojls se ranije skrivao kod Hogena, ali je kasnije napustio taj kraj.

— Pođite sa nama.

— Ja? Šta sam sad opet učinio?

— Zaveži i napred.

Hogen je ugledao Luka Šotra.

— O, Luk Šort!

— Vidiš, dečko, kako mi se ra-
duješ! Napred, pokret!

— Ne znam šta ćete mi na-
baciti, gospodine Erpe. Na koncu,
ja nisam kriv što je taj bandit
do...

— Jezik za zube! — prekinuo
ga je maršal. — Sutra ćete ima-
ti proces i ja se nadam da će vas
ovog puta sudija Gordon poslati
na pet šest godina u Fort Vort.

— Slušajte, maršale, imam za
vas jednoga tipa, ako vi meni
date šansu.

— Ja slušam.

— Ja vam mogu dati ovoga ti-
pa samo ako mi obećate da se
meni neće ništa desiti.

— Idite dalje!

— Ja sam video kauboja koji
je hteo da vas ubije.

— Kaubój?

— Da, to su bili goniči i to
puno njih. I mislim da su se sa-
krili u kolibama.

Dok je Luk Šort vodio Hogena
u zatvor, maršal se uputio u ko-
ral-kolibe.

I skoro je već stigao kada se na
kraju korala pojavio plamen.

To mora da je zapaljena neka
koliba.

Onda su odjednom goveda po-
lomila ogradu i u divljem stam-
pedu uputile se prema Front-
stritu. Stotine i stotine životinja.
Revolverski hici, koji su se me-
đu njima čuli, doveli su ih do
panike i ona su jurila pravo na
grad.

Šteta, koju su životinje učini-
le, bila je ogromna. Krovovi su
su se rušili, kola su se lomila,
a i nebrojena prozorska stakla.
Iz svake ulice su izvirile životi-
nje, i drobile sve pred sobom. I
trebalo je mnogo sati da se bar
jedan deo životinja prikupi.

Džoni Norton se jedva oslobo-
odio krpe koja ga je gušila. Baš
ispred njega trčao je šerif po ši-
nama.

— Vajate! — vikao je Norton.

— Ovde sam, ovde!

Maršal je čuo vik i ušao unutra.
Podigao je čoveka sa poda i pre-
sekao konopce kojima je bio ve-
zan.

Kauboj je požurio u prvu piv-
nicu, koja nije bila daleko od de-
poa. Pogledao je unutra i vrteo
glavom, vičući:

— Prokletstvo! To mora da je
onaj Džim učinio.

— Koji Džim?

— Momak koji je mene i mo-
je ljude nagovorio protiv vas.

— Da, to je bilo delo čoveka iz Indijane, Džima Tiga.

Klej Alison mu je pomagao, a da ga nije ni poznavao. Činio je to iz čiste mržnje prema čoveku od zakona. Bio je sukrivač mnogih nedela koja su ove noći počinili.

I, kao do sada već dva puta, uspelo mu je da i sada neopažen i nekažnjen napusti grad i nestane. On je oba svoja brata susreo Valnut stritu i poveo ih sa sobom.

Bilo je već jutro kada je šerif sa svojim ljudima napustio koral. Tamo je sa razboritim kaubojima i svojim ljudima uspeo da veći deo goveda pohvata i vrati sopstvenicima.

I kauboji, koji su se dali zavesiti od Tig Džimija, i pošli za njim u kolibe, posle ovolikih nesreća od stampeđa i vatre, opet su se povratili, došli k sebi i uvideli svoju grešku. Nisu pošli sa zlikovcima već su ostali da pomažu unesrećenima.

Tig Džimi i Arči Mek Lod su upro pastili grad, kao što su i obećali. Popalili seno i slamu i uživali gledajući u vatru.

Mek Lod se nije baš dobro osećao u svojoj koži.

— Vidiš, Džim, mi bi trebali ~~da~~ napustimo grad, jer sada ne-

mamo nikakvih izgleda ovde. Maršal još živi, i Luk Šort je još ovde. A šta smo mi u stvari postigli? Upalili smo nekoliko koliba, naterali goveda na grad i dva dobra partnera smo izgubili.

Uspostavilo se da je Tik Džimi ubio svoga kompanjona Šapmana.

Crveno kosi Eir Mek Lod je nagovarao Tik-Džimija da napuste grad, jer je i njemu dosadilo da se krije i potuca od nemila do nedraga. Ali ovaj se naljutio i viknuo na njega. Tada mu je priznao da neće otići dok ne ubije maršala.

— Ovoga puta ćeš to sam učiniti — odvratio je Mek Lod promuklo.

— Ja više ne idem s tobom, ja nisam sit života. Ja nemam ni najmanje volje da zbog tvojih ludih ideja izgubim život. Izgubiću se čim mi se za to ukaže prilika.

Dok je to govorio gledao je u svetlucavu vodu reke Arkanzasa i kad je podigao glavu, opazio je crni otvor revolvera uperen u njega. Podigao je pogled još više i ugledao je opalene oči revolveraša, pune mržnje.

— Prilika ti se pruža, Mek Lode. Možeš da se izgubiš i to za uvek! Biće to samo jedno ti-

ho „pums“ a ti pljus u vodu. Ja ću te se osloboditi, a i svet.

Čelo Mek Loda se orosilo znojem.

— Ti mora da si potpuno lud. Kad ti budeš pucao, čuće se u celom gradu.

— Tik Džimi je oslobodio kolt i stavio ga u džep.

— Imaš pravo. Toliko lud ne smem da budem. Ostaviću to za kasnije.

Od ovog trenutka Tik Džimi i Mek Lod postali su smrtni neprijatelji.

Maršal i Luk Šort su po ceo dan obilazili grad.

Kada su kasno posle podne posetili Bata Mastersona, ovaj se žalio da mu nije ništa bolje. Onda su mu ispričali o novostima u gradu.

Tikova banda je osuđena da ide u kažnjenički logor Blekvil u Oklahomi, gde im baš neće biti prijatno.

— Dobro ste uradili, maršale. Za njih i nije nešto bolje — rekao je Masterson.

— Jedan je mrtav — objašnjavao je maršal — a drugi je u zatvoru i čuti kao zaliven. Tik Džimi i crvenokosi su na slobodi.

— Ja se ipak ne mogu da oslobodim osećanja, da se oni nalaze baš u našem gradu.

— Oni, zapravo, to ne bi smeli učiniti. Rizik je suviše veliki. za njih.

— Rizik je bio veliki vratiti se u grad. — primetio je maršal.

*
* *

Sedamdesetogodišnji starac Frenk O Konor često je išao u ribolov, jer mu je to bila jedina razonoda.

Kad je ovoga dana pošao, sunce je sijalo, ali se kasnije naobláčilo i padao je takav pljusak da je stari morao da traži zaklon ispod mosta.

Odjednom se spotakao, jer je video jednu skoro crnu ruku, koja se obavila oko jedne grede. Neprimetno je pogledao još jednom i spazio je oči čoveka opala. Polako se povukao što dalje od tih neprijatnih očiju.

Mek Lod je gledao dole u vodu, a onda je primetio pogled revolveraša.

— Ako pucaš na njega, onda je za nas sve gotovo.

Tik Džimi je nabrao čelo.

— Ali ako se vrati u grad i sve ispriča?

— Pa to je ludost! Vajat Erp ima uši kao lisica, a jedan hitac

će ga više interesovati nego koje-
kakva pričanja.

Ali, revolveraš je ipak izvadio
svoj revolver remington, i uzevši
ga u desnu ruku, obavio je ka-
žiprstom obarač i počeo da po-
vlači.

Istovremeno je požurio da stig-
ne starca.

Ovaj prizor nije izmakao ošt-
rom oku zamenika šerifa Bata
Mastersona, koji je stajao na pro-
zoru svoje bolesničke sobe, iznad
reke.

Pretpostavljajući da sve ovo
može slučajem da izmakne mar-
šalu Vajatu Erpu, a pomislivši da
kao zamenik šerifa ima pravo da
štititi svoje građane, odlučio se da
spase starca, dohvatio je revol-
ver i sa prozora opalio na ubicu.

Pošto je Vajat Erp bio pošao

da ga poseti, to se sve dogodilo
pred njegovim očima.

Vajat je podigao glavu visoko
i na malom prozoru potkrovlja
video je glavu svoga zamenika.

Masterson je pružio glavu kroz
prozor, a maršal je primeti tek
kad mu je ušao u vidokrug pro-
zora.

— Do đavola! Tako blizu ste mu
vi bili! To, naravno, nisam mo-
gao da pretpostavim.

Mansterson je procedio psovku,
zalupio prozor i bacio se u svoj
bolesnički krevet.

— Štogođ uradiš, uradiš na-
opako — gundao je za sebe, a
pokrivač je povukao sve do vrata.

Maršal je pošao prema ubije-
nom i okrenuo ga na leđa. Zrno
je milosrdno ugasio život više-
strukog ubice Tik Džimija. Po-
godilo ga je posred srca.

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Upлаćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajati Erpa“.

26. februar 1972.